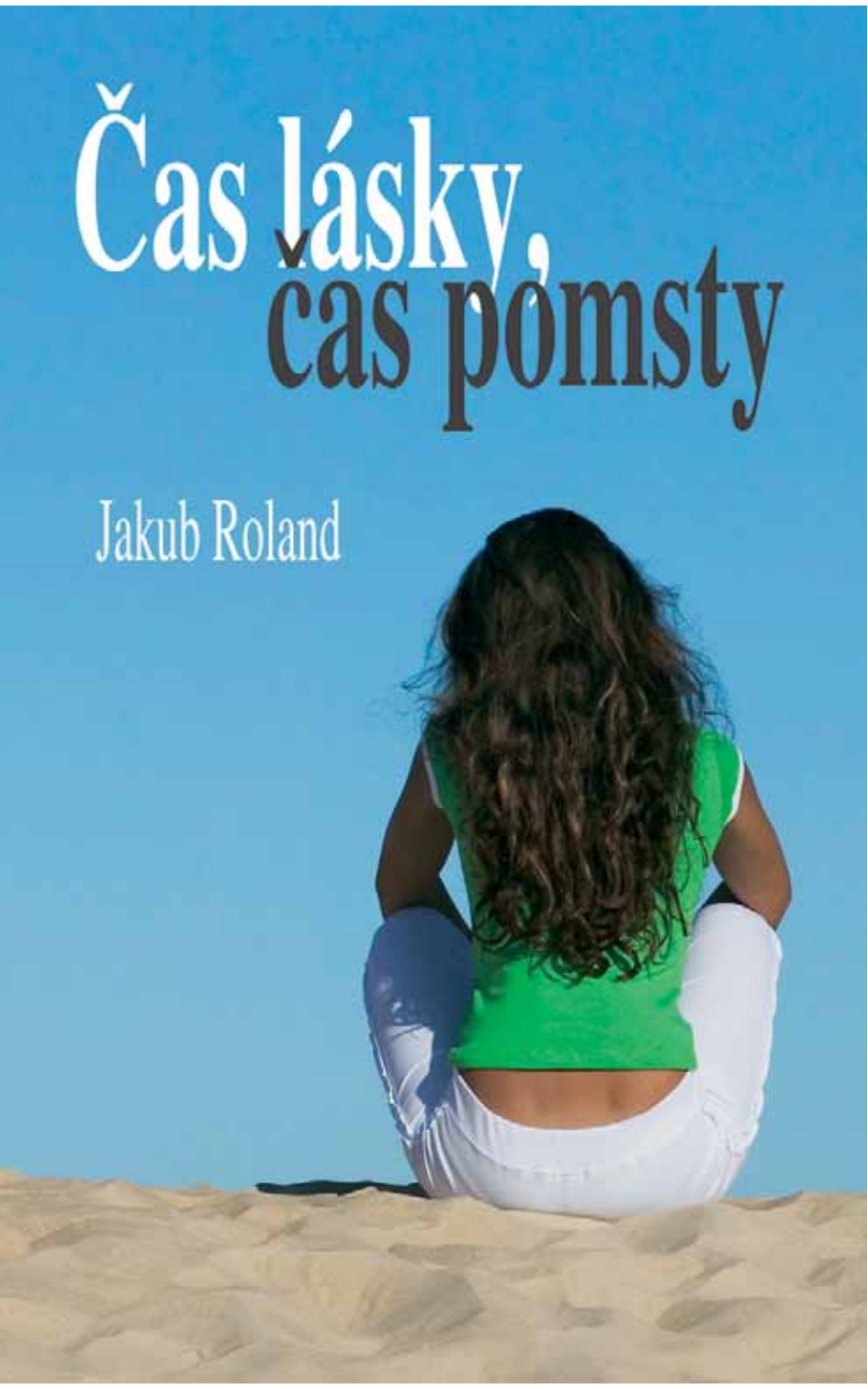
Čas lásky, čas pomsty

Jakub Roland

Čas lásky, čas pomsty

Jakub Roland

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu autora, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení nebo reklamy.

Všechny události a osoby příběhů jsou fiktivní.

© Jakub Roland, 2011
ISBN 978-80-7405-151-7

Kdo říká, že někoho zabil a vůbec ho to nepoznamenalo, tak mu nevěřte, kecá.

Kecá.

Nás to všechny poznamenalo.

1. kapitola

Dáša

Jmenovala jsem se Dáša. Moc věcí jsem nemilovala, ale co jsem fakt milovala, bylo manipulování lidmi. Už odmala. Tam to začalo. Vždy se mi líbilo, když děti dělaly, co jsem chtěla. Pamatuji si, jak jsem navedla kluky, někdy na prvním stupni základní školy, aby zničili majestátní kaktus, který stál uprostřed hlavní chodby. Lezli na něj a on se zlomil. Pak ho ještě víc rozlámali a roztrhali. Bylo mi ho líto, toho kaktusu. Kluci za to dostali dvojku z chování a jejich rodiče museli do školy. Těch mi líto nebylo. Někteří z těch kluků tvrdili, že jsem je navedla, srabi, ale já se tomu jen smála a říkala, jak miluji květiny, vždyť jich mám plný pokojíček.

Nebo jiný příklad. To už bylo později, když jsem byla světový eso v reklamě. Tam jsem zažívala úplnou rozkoš. Co je vítězství na olympiádě proti tomu, když zblbnete půlku planety, aby si koupila nějakou drahou pitomost? A to já dokázala. A ne jednou!

Prostě manipulace byla super, dívat se, jak lidi dělají, co vy chcete. Ze začátku se mi líbilo, když to dělali a věděli, že jsem je k tomu dotlačila já. Pak mi přinášelo ještě víc radosti, když si to ty blbci ani neuvědomovali.

Hele, jestli si myslíte, že jsou lidi chytrý, tak se tvrdě mýlíte. Proberte se zavčasu! Znáte Gausovu teorii, ne? Gausovu křivku? Když ji aplikujete na lidi, tak vám z toho vyjde, že je jen deset procent chytrejch, deset procent úplnejch dementů a to mezi tím, to jsou v podstatě blbci, kteří ještě nejsou dementi. Proto je tak snadné je manipulovat, kapišo?

Proto jsem dělala v reklamě. Reklama je manipulace. Zaútočíte na ty správný nízký pudy lidí a oni udělají to, co chcete. V reklamě jsem se proslavila. Najímaly si mne světový jedničky na prací prášky typu Persil, firmy na léky typu Neoangin a Coldrex, společnosti, co krmily psiska a ty chlupatý čúzy, politický strany, co potřebovaly dostat do řízení zemí ujetý neschopný demouše nebo sympatický diktátory. Kdo myslíte, že stojí za úspěchem levicovejch bláznů v Jižní Americe? No kdo asi? Mimochodem, obdržela jsem řadu světových cen za reklamu. Byla jsem pohádkově úspěšná, pohádkově placená, pohádkově bohatá. A tak mladá! Tak krásně sexy mladá. Jak mladá tygřice z bengálského pralesa, která uměla ulovit jakoukoliv kořist. A to všechno díky tomu, že jsem uměla s lidma manipulovat. A dělala jsme to s láskou. Musíte to dělat s láskou, pokud chcete být jedničky.

Chcete další příklad? Děti na celém světě cucaly od rána do večera bonbony, na které jsem je nalákala. Nemůžu vám říct které, jinak by se se mnou ta firma mohla soudit. Že pak ty děti měly zkažené zuby? No a co, aspoň si čistí zuby voňavou a chutnou zubní pastou, kterou jsem jim vnutila za levný trik, že když si jich koupí dost a zašlou kupony a já je vylosuji, tak dostanou medvídka. Nebo něco jiného, to je fuk. Všichni byli happy, ne? Já, děti, zubaři.

Studovala jsem reklamu na prestižních univerzitách v USA, Anglii a ve Švýcarsku. Popravdě řečeno jsem ty školy ani nepotřebovala. Měla jsem úžasný talent a v podstatě jsem principy manipulace praktikovala už od kojeneckého věku. Ale nebylo na škodu si doplnit techniky a pak, některé firmy chtěly vidět diplomy. Tak je měly, ty nejlepší.

Spousta toho je v genech. Táta byl za komančů komanč komunista na vysoké úrovni, tuším ňákej předseda ňáký partaje a byl tam samozřejmě z naprosto zištných důvodů vytřískat z toho co nejvíc. Dělal v personalistice a liboval si v machinacích s lidmi podle jeho vlastního uvážení. Máma byla taky dobrá. Byla obchodní náměstkyní v Čedoku, tenkrát největší cestovce, a byla tam jen proto, aby mohla cestovat do ciziny. O lásce a sexu říkala, že to je skvělá věc pro to, abyste získali to, co zrovna chcete. Sex byl pro mámu něco jako pro lyžaře kabinková lanovka. Prostě vás to vyvezlo o místo vejš. Vzhledem k tomu, že byla docela nenasytná a ještě ke všemu měla skvělou figuru, tak jezdila lanovkou sexu dost často a obětí jejích cílů, malých i velkých, bylo nepočítaně.

S takovejhlema genama a ještě lepší výchovou jsem si lepší školu pro mou budoucnost nemohla přát. Něco si vybojovat na mejch rodičích byl vždycky velký boj. Měli mě tak nějak omylem, aby měli v papírech, že jsou spořádaná rodina. Když jsem něco chtěla, musela jsem jít fakt na hranu a hrozit jim ostudou nebo finanční újmou nebo sociálkou a tak.

V patnácti jsem od nich odešla, to už bylo po revoluci, když komanče smetl lid a pár herců a Vašek Havlů. A měla jsem se skvěle. Narazila jsem si jednoho relativně bohatýho americkýho právníka. Byl sladkej, úspěšnej, hezkej, měl velký péro a holky mého věku, které v té době ještě olizovaly plakáty Brada Pitta a dělaly si to po desátý v posteli, z něj byly úplně paf. Jmenoval se Harris a byla to pro mne vstupenka do velkýho úspěšnýho světa Západu. Východu už jsem měla plný zuby. Všech těch jeho utopií. Vy ne?

S našima jsem se už pak nikdy neviděla. Byli mi ukradený a já byla ukradená jim. Když jsem pak pohádkově zbohatla, tak po mně sice chtěli ňáký prachy na ňákou luxusní vilu, ne první, připomínám, ale já se přece vydírat nenechám, ne?

2. kapitola

Endis

Normální svět mě nudil. Nehodil jsem se do něj. Z normálního světa jsem mohl jen krásný a zajímavý ženský a český pivo. To bylo tak všechno.

Miloval jsem skály, kopce, hory, ztracená údolí, nebezpečí, fyzické strádání, balancování na hraně života a smrti.

Trvalé vztahy pro mne nebyly. Vlastně jo, ale jen pět. Uznával jsem jen vztah k sobě, k horám, ke všem zajímavým ženám, k pivu a k mému kámošovi Georgovi. Opakuji se, ne? To je fuk, stejně se nechám měřit jen sám sebou a úsudek jiných o mně je mi ukradený.

Rodiče, které už nemám, mi dali do života skvělé geny. Byl jsem extrémně fyzicky zdatný. Vydržel jsem desetkrát více než normální lidské bytosti. I víc než George, ale on by to určitě neuznal a hned by mě chtěl v něčem porazit.

Měl jsem dva velké sny. Stát se horským vůdcem a věnovat se buddhismu v nějakém klášteře uprostřed asijských velehor. Oboje uskutečním. To je bez debat.

Byl to George, který mne poprvé nazval Endym. Samozřejmě jsem se tak ve skutečnosti nejmenoval, ale později už mne nikdo jinak nenazval. Endy, Endis, Andy a všechny ty různý zkomoleniny té nádherné přezdívky. Proč Endy? No jako Andy, ty obrovský nekonečný hory v celé Jižní Americe. Chápete, ne?

Jana

Jana byla velmi štíhlá, vysoká, chytrá, ctižádostivá holka. Hezkou byste ji asi nenazvali, spíše zajímavou. Holka, která ctila pravidla. Co se dohodlo, to platilo. Velmi, velmi

konzervativní**.** Ona nás vlastně dala dohromady. Kdysi, to jí snad bylo čtrnáct patnáct, ji v průjezdu ošklivě ošahávali nějací starší výrostci. Víte, jak se to tenkrát dělalo, ne? Jako takový malý mučení, holku dva tři drželi a ostatní ji všude možně mačkali. My jsme tehdy s Endisem běželi kolem a kluky šutrama zahnali. Ten jeden musí mít bouli ještě dnes. No co, nemá trápit bezbranný holky. Upřímně řečeno, tenkrát toho na Janě k ošahání moc nebylo, měla spíše chlapecké tělo. Časem se to změnilo, ale to by se předbíhalo a předbíhat se nemá.

Pak jsme se tak nějak kamarádili po mnoho let. Když jsme všichni končili vejšky, rozhodli jsme se s Endisem, že zase uděláme v létě nějakej dobrodružnej přechod nějakejch divokejch balkánskejch hor. A Jana se rozhodla jet s náma. Řekla, že řekne ještě pár lidem.

Nakonec jsme jeli my tři, Jana, Endis a já, George, a ještě Dáša a s ní nějakej Petr.

3. kapitola

George

Bylo příšerné vedro a stoupali jsme do hor už šest hodin. Pirin, romantické, podmanivé, drsné, skoro tři tisíce metrů vysoké bulharské hory. Pot se z nás řinul. Byli jsme vysokoškoláci, bylo nám kolem pětadvaceti, mladí, roztoužení, plní touhy po dobrodružství.

Dáša už toho měla dost a dávala to znát: „Já bych to už zapíchla, fakt nemůžu.“ Svalila se do trávy u hučícího potoka. Jana se svalila k ní. Byl na ně krásný pohled, byly ušmudlané, ale krásné, drsně přitažlivé.

„Tak jo, dáme pauzu a můžem dát i koupačku v támhleté tůni,“ navrhl jsem, „voda tam je třpytivě modrá, ale určitě ledová.“ Dáša se hned začala svlékat, což stydlivý Petr hůře nesl, ale nic neřekl, aby se neztrapnil. Pozvolna jsme se svlékali i my ostatní a někteří z nás se více či méně zakrývali, jiní ne. Dáša se nezakrývala vůbec a ani nebylo divu. S jejím tělem! Božská prsa, pevné nohy, sportovní tělo, úplné dělo. My kluci jsme na ni dost koukali a přitom se postupně nořili do ledového potoka. To byla ledovka, všechno se nám smrsklo, tedy pokud bylo co. Stejně je legrační, co s lidma dělá nahota. Kolik předsudků, vášní, lásek i potíží způsobuje. Blesklo mi hlavou, jaké by to bylo, muchlovat se s Dášou. Nic ve zlém.

„Hele holky, kde je Andy?“ zeptala se Jana, která nám všem říkala holky, prý je to tak kratší a stejně jsme všichni bábovky. Jako nejmenovaný, ale uznávaný vůdce skupiny, cítící se zodpovědný za všechny, jsem Andyho začal hledat zrakem na okolních kopcích. Andy byl horský blázen, nepolapitelný duch hor, filozof přírody, nevyzpytatelný.

Samozřejmě jsem ho po chvíli zachytil, jak šplhá na nějakou skálu čtyřku bez jištění.

„Andy, ty blázne, šílenče, letím za tebou," pomyslel jsem si a rozeběhl jsem se za ním taky tu nádhernou stěnu zdolat. „Zůstaneme tady, udělejte tábořiště, je tady nádherně, no nééé?" volal jsem za běhu.

Stěna to byla těžká, dost hladká, ale nedrolila se. Šíleným tempem jsem lezl za Andym. Zapomněl jsem na únavu z chůze s báglem a cítil sílu svého těla v souboji se stěnou. Asi za půl hodiny jsme byli s Andym nahoře. Nemohli jsme popadnout dech, adrenalin z nás stříkal a byli jsme šťastní. Měl jsem Andyho rád a byl jsem asi jediný, kdo mu aspoň trochu rozuměl, pokud se to vůbec dalo. Pohled to byl úchvatný, kolem jenom skály, doliny, údolí, plesa, potoky, nebe, naši kamarádi tam dole a před námi týden dobrodružství, hor, lásky a srandy.

„Ty vole, my jsme snad věční, dotýkáme se věčnosti a nikdy nezemřeme," povídám.

„Ty seš věčnej vůl a ty fakt nikdy neumíraj," povídá Endis a oba se rozřehtáme únavou a štěstím.

„Nebudu umírat, nechystám se, vole. Já jsem pevně rozhodnutej to na tomhle super nádherným světě vydržet do sta let. Pak si vylezu na stý narozky na takovouhle nějakou stěnu, vylezu až nahoru a pak skočím dolů. Rychlá, vzrušující, nebezpečná smrt v horách, přesně ve stylu mého života. Moje ostatky ať jsou pohřbeny pod touto horou!" zařval jsem do dáli.

„Amen," zařval Endy a plácnul mne do zad.

„To je krásný plán. Pokud, ty bejku, souhlasíš, tak bych se k tobě rád přidal. Přesně když nám bude sto let!" pokračoval Endy.

„No jo, ale já jsem starší." odvětil jsem zkourmouceně.

„No tak na mě pár let můžeš počkat za to, co jsem pro tebe všechno udělal, ne?"

„Vole, ale to mně bude 103 let! To už bych jel přes limit.“

„Když to dokáže kdejaká kavkazská nebo japonská nebo bulharská babka, tak proč bys to nedokázal ty?!“ hecoval mne.

„Když to dokáže kavkazská babka, tak to dokážu taky,“ hulákal jsem.

Byli jsme prdlí a jak opilí nadmořskou výškou a námahou a pocitem absolutního štěstí.

Kdo to nezažil, těžko tomu může uvěřit.

„Hele kámo, co říkáš na Dášu? To Jana přivedla dobrý překvápko, ne? Před Dášou blednou i tydle krásný majestátní hory,“ řekl jsem.

„Dáša,“ vydechl Endis, podíval se na modrou nekonečnou oblohu, zasnil se, zavřel oči a zhluboka vydechl, doprovázeje to obdivným výrazem. „Dáša,“ opakoval, „je božská. Jak Bůh mohl nadělit někomu tak fantastické tělo? Takhle nějak si představuji řecké bohyně. Jsem happy, že je tady s náma. Kdykoliv se na ni dívám, mám krutou erekci.“

„Kecáš!“ nevěřil jsem.

„Ty ne?“ odvětil.

Přestože to byl můj nejbližší přítel, necítil jsem se úplně uvolněný mu říci svoje pocity. Upřímně řečeno, mě Dáša vzrušovala taky, ale až takhle ne.

„Jak ji ale může mít takový pako jako Petr, to je fakt záhada,“ pokračoval Endis.

„Možná ne, hele, chlapi si moc nevybíraj holky, které jsou příliš hezké. Je to pudový, bojíš se, že ji brzy ztratíš, protože za ní bude stát stádo jinejch krásnejch zajímavejch chlapů. A ženskou typu Dáši si chlap nevybírá, ta si vybírá samce sama,“ vysvětloval jsem.

„Jako že si Dáša vybrala Petra? Tak tomu nemůžu uvěřit, to musí mít něco s vočima. Mimochodem, já myslím, že jim to dlouho nevydrží. Petr je bábovka. Pokud bude

volná, rád se zhostím role utěšovatele a bude to veliký a vášnivý. Ne, ten ji nemůže ukaučovat. Tomu nevěřím," rozvíjel Endis svou teorii.

„A to se, kámo, klidně může stát," řekl jsem na to.

„A to se, kámo, může stát, protože s Dášou by měli problémy i chlapi typu Johnyho Deppa nebo Brada Pitta," odpověděl Endis.

Zezdola na mne mávala Jana a já jí mávání opětoval. Vypracovala se, holka, za ty roky, co jsem ji znal. Nadále byla dost štíhlá, což pro mne moc nebylo, ale jinak byla kamarádská, vtipná, žádnou legraci nezkazila a skvěle se z ní získávaly informace o holkách, které se pak daly s velkým úspěchem použít.

Rozeběhli jsme se s Andym bláznivě dolů. Po úbočí mimo stěnu. Roztahovali jsme ruce a napodobovali orly. Cítili jsme vítr a touhy. Patřil nám svět. Přitom jsme byli jen několik dnů od největšího dramatu našeho mladého života, které skončí tragédií.

Byla noc plná hvězd, bez větru, dost chladná, hory kolem nás majestátní a strašidelné v temnotě. Seděli jsme u ohně a tiskli se k sobě a vedli filozofický řeči. Často to tak bylo, když se sešla nějaká grupa lidí a zároveň jsem tam byl já a Andy.

„Hele, teď jsme tady a jsme spojeni, jsme spojeni touto nocí, naší blízkostí, jak se všichni dotýkáme, jsme spojeni společnými zážitky a očekáváními, jsme spojeni těmito horami. Je to vzácná chvíle, to všichni cítíte, ne?" zazněla moje řečnická otázka.

„Proboha, co z tohohle šíleného proslovu bude?" ozval se Petr s flaškou whisky v ruce.

„Mlč," okřikla ho Dáša, „starej se o flašku."

„Já doufám, že až slezeme z těhle hor, tak budu každou noc u moře, spojenej s nějakou pěknou Bulharkou," pravil Endis a zadíval se na Dášu, která mu ten vyzývavý pohled, ve kterém se odrážely plameny ohně, opětovala.

„Jsme spojeni v jedno, cítíte to?" nenechal jsem se vyvést z míry, „cítíte tu sílu okamžiku? To spojení nás posiluje a povznáší. Ale pak se vrátíme z této akce, rozejdeme se a uvidíme se jen občas, po prázdninách půjdem do práce a staneme se úplně normálními, začnem se sobě vzdalovat a za dvacet let nám už zůstane jenom vzpomínka. Ámen."

„Hele holky, co budete dělat za deset let?" zeptala se Jana.

„Začni u sebe," odpověděla jí Dáša.

„Tak to už je trochu lepší téma," poznamenal Petr, „já stejně žádnou sílu okamžiku necítím. Ale fest cítím stehna a kolena, který řvou bolestí po těch vašich šílenejch túrách nahoru dolů." Bručel si dál. A pak si loknul whisky. Už asi po šestý.

„Možná vás to překvapí, ale já bych chtěla vést kliniku. Malou soukromou, ale moji, kde bude všechno dokonale čistý a bílý a hlavně tam bude všechno fungovat."

„Pozor, naráží tady někdo na politiku? Ty si myslíš, že tě tahle země prošpikovaná závistí a demoušema s komančema nechá něco dělat soukromě? A navíc fungovat, pchá? To by je ohrožovalo," vykřikoval Petr, než mu Dáša zacpala pusu. Taky by se mi líbilo, kdyby mi ji svou jemnou, dokonalou dlaní zakryla.

„Proč jsi tedy vystudovala finance?" ptal se Endis.

„To se nevylučuje, finance jsou dobrej základ. Já to dořeknu, jó. Představuji si ji jako takovou větší vilu s mnoha terasama a oknama a se zahradou, kde se dá posedět a projít. A s kavárnou. Takové centrum zdraví."

„A proč zrovna tohle?" ptal jsem se jí.

„Protože to je náročný a těžký, ale zároveň to má nějakej vyšší smysl. A co budeš dělat ty?“ ptala se Jana mne.

Petr

Celý tenhle výlet byl omyl. Jeden velkej omyl. Prostě si Dáša prosadila svou a on tady teď trpěl.

Každý den se trmácel zpocenej a zničenej po ňákejch blbejch kopcích a naslouchal slovům a výkřikům úžasu ostatních. A v noci byl tak unavenej, že si s Dášou ani pořádně neužil. Navíc viděl, že fyzicky strašně zaostává za těma dvěma fyzickejma kriplama, jejichž heslo bylo, že čím prudší kopec, tím rychlejc ho vyběhnou.

Kdyby ho viděli jeho kámoši a rodiče. On, který byl od přírody líný a více se věnoval šachům a hospodám a který miloval svůj klídek, si tady hrál na nějakého horského vůdce.

A teď se tady účastnil nějakejch debilních keců. A ten bláznivej Endis, ze kterýho šel strach, protože bylo vidět, že se ničeho nebojí, tak ten se neskrývaně točil okolo Dáši. Neviděl to dobře. Vůbec neviděl své šance dobře.

Proč si ty horský sapani říkají George a Endis? Fyzický růst svalů jim zřejmě někde přiskříp intelekt.

Teď slyšel toho George, jak říká:

„Budu mít svou vlastní ordinaci a budu dělat psychologa. Fascinují mne lidské mozky a jejich nedozírné a zatím neodkryté možnosti. Budu mít poradnu jak pro lidi – pacienty, tak pro byznys, tam budu vybírat ty správné lidi na správná místa. To nese. Žádná nouze, přátelé. A vydělané prachy utratím za dobývání horských velikánů. Lákají mne hory Nového Zélandu, Skalisté hory, Patagonie, Coloradský kaňon, Tibet a Pamír. A chtěl bych napsat pár knih.“

„A co ženský? Jaký se ti líběj ženský?“ ptala se Dáša.

Co to do ní vjelo, ještě to tady prodlužuje, místo toho, abychom si užívali ve stanu, tak tady vedeme plytký řeči.

Zajel jsem jí rukou na prso a zmáčknul. Nádherná koza. Odsunula mi ruku.

Kurva, to je akce. Proč jsme radši nejeli někam sami, kde bychom se jen váleli?

George

Holky se mi vždycky líbily. Líbily se mi menší, správně zaoblený, se snivýma očima, zajímavé, smutné nebo veselé nebo záhadné, ale hlavně zajímavé, humor byl vítán, inteligence nutná. A pak, byl jsem šílenej a naprosto věřící romantik. S každou holkou, se kterou jsem chodil, jsem věřil, že je to vztah do konce života, že je to věčná láska, že nás nic nerozdělí, jak budeme mít děti a skvělej život a jak se budeme stále poznávat. Do vztahu, kde se objevila jen malounká pochybnost, že by to tak nemuselo být, tak do toho jsem žádnou energii neinvestoval a rychle z něho vycouval.

Ale co z toho jim říci? Nechtěl jsem se nikoho dotknout. Třeba Jany, o jejíž pocitech ke mně jsem si nebyl jist, zda to u ní nebylo trochu větší než jen kamarádství.

„Mně se líběj všechny hezký holky, hlavně musej bejt zajímavý, vtipný a inteligentní. Nesnáším hloupý husy," řekl jsem nakonec.

„Taky nesnáším hloupý husy," přidala se Jana.

„Jo, to se lehko obecně řekne, ale kdo je pro vás hloupá husa? Jak vypadá, jak se chová?" zajímavá otázka od Dáši.

„Taková Mařena, ošklivá, jednoduchá, hloupá a vychytralá," začal Endis.

„A závistivá." dodal jsem.

„Úplnej opak Dáši," přidal se Petr, kterej rukama něco hledal pod mikinou Dáši.

„Uf, tak to jsem si oddechla," přidala se Dáša.

„A mě nikdo nezachrání?" ozvala se Jana.

„Úplnej protipól Jany," dodal jsem.

„Díky," poděkovala mi Jana a odměnila mne hezkým úsměvem.

„Husy nerad," dokončil naše téma Endis.

„Vraťme se od hloupejch hus k původnímu tématu," řekl jsem. „Co ty, Dášo, co budeš jednou dělat?"

Dáša vyhrkla bez přemýšlení: „ Já budu až šíleně bohatá, budu si užívat všeho, co život nabízí, budu lidmi manipulovat, protože jsou hloupí a nechají se. Asi budu dělat v reklamě, tam to je super, svět sám o sobě, manipulovat ty davy jednoduchejch. A jestli se vám to zdá drsný a sobecký, tak je mi to jedno, v podstatě většina lidí smýšlí podobně, ale nepřizná to jiným ani sobě a žijou v přetvářce." Po jejích slovech bylo ticho. Za prvé jsme si odsouhlasili pravidlo, že si nebudeme naše představy kritizovat, jinak bychom se nikam nedostali. Za druhé jsme o tom fakt přemýšleli. My, kluci, jsme si spíš představovali, že nechat se manipulovat Dášou, může být docela paráda, Petr si asi říkal, že jeho šance na dlouhý život s Dášou nejsou moc vysoký, a co si myslela Jana, to fakt nevím.

„Nechtěla bys mne taky manipulovat?" ozval se Endis.

Vyprskli jsme smíchy a Petr řekl, že to už fakt přestává všechno.

„Trochu srandy snad uneseš, brachu, ne? Když už neuneseš bágl, se kterým ti musím pomáhat, tak snad můžeš přestát fórek?" odvětil mu Endis.

„A byl to opravdu vtip?" to šlo od Dáši.

„A co ty, Petře, jak ty si představuješ svoji budoucnost?" přerušila koketování Dáši a Endise Jana.

„No, když to fakt chcete vědět, tak pro mne je podstatnej klídek. Proč se dřít, když nemusíš. Ty vaše ctižádostivý kecy mě moc neberou. Jen se budete štvát a k čemu? Mít se dobře se dá i bez honičky. Ňáký dobře placený místečko v teple a pěkným prostředí, obklopen pěknejma

a slušnejma lidma, v úřadě, který všichni potřebujou, to bude vono.“ A sám se tomu šťastně usmál.

„Sice bych státní úředníky zrušila šmahem,“ řekla Dáša, „jsou to moderní paraziti, ale jednoho úředníka Petra bychom snad mohli zachránit.“

„Poslední Mohykán českého úřednictva, to zní docela dobře,“ řekl jsem.

„No moment, ale kdo za mě bude dělat?“ ozval se Petr. „Já potřebuji podřízené a asistentky a zástupy hloupých občanů, na kterých si můžu vylévat zlost z rodinných problémů!“

„Tak to se asi nedohodnem,“ řekla Jana, „kdo ještě neřekl svou budoucnost?“

„Já,“ ozval se Endis.

„Ježiš, mě bolej nohy,“ zaúpěl Petr. „Nepudem spát?“ ptal se významně Dáši.

„Počkej, až co řekne tenhle divoch,“ odsekla mu jeho spanilá partnerka.

„Klidně se jdi připravit do stanu,“ řekl Endis na adresu Petra, „mě bude živit práce horského vůdce někde v Alpách. Budu vodit krásný holky a silný borce na nejvyšší vrcholy Alp. Ve dne fantastické kopce a skály a údolí a ticho hor a v noci sauníčka, hospůdka, bohatá panička na noc. Všude samej božskej horskej vzduch.“

„To zní nádherně,“ zasnila se Jana.

„Řekneš ještě to další?“ ponoukal jsem Endise já.

„Proč ne? Taky bych chtěl strávit nějakej čas v budhistickým klášteře někde v Himalájích. Poznat sám sebe skrze meditace a jednoduchý život.“

„A co myslíš, že se dozvíš?“ ptala se Dáša.

„To ti můžu říct rovnou,“ zabručel Petr a obejmul Dášu a táhl ji, do stanu.

„Počkéééj,“ vzpírala se mu. Pak spolu chvíli naoko zápasili už dál od ohně a najednou Dáša zavolala: „Tak čau zejtra, pak mi to dopovíte,“ a zmizeli ve stanu.

„A je to," řekla Jana.

Chvíli jsme seděli mlčky, hleděli do ohně, poslouchali praskání dřeva a byli ztraceni ve svých myšlenkách.

Vítr se střídal, a tak jsme se každou chvíli přesouvali, aby nám kouř nešel do očí a úst. Ne tak Endis, tomu to bylo fuk a říkal, že ho to pročišťuje. Možná už se chystal do pekla za své hříchy, pekelník jeden.

Po chvíli se ze stanu vedle nás začalo ozývat pravidelné hekání.

Mlčeli jsme dál a naslouchali těm zvukům ze stanu a zírali přitom do ohně. Kdo ví, na co každý z nás myslel?

Endis přihodil pár polen do ohně.

„Na co myslíte?" zeptal jsem se Endise a Jany.

Endis se tomu zachechtal.

Jana se na mne podívala, i když její oči jsem ve tmě neviděl.

„Dá se teď myslet na něco jiného než na sex?" zeptal se Endis.

„Chtěli byste si to s Petrem vyměnit, co?" řekla jemně a trochu smutně Jana. Bylo mi jí líto, kdo ví, jak se cítí skvělá holka vedle holky, která ji, co se týče vzhledu, ve všem převyšuje o stovky procent, vyjádřeno matematicky.

„To je otázka hodně na tělo," pravil Endis.

„Tak odpověz, jestli nejsi srab," řekla Jana.

„A k čemu ti to bude, když to budeš vědět?" odvětil jí.

Já doufal, že se nezeptá mě. Přece jenom to byla skvělá kámoška a já ji nechtěl zklamat, ať už tím, že bych přiznal barvu, nebo lhal.

„Budu zase o nějakej poznatek bohatší," odpověděla mu.

„Rozhodně bych tam teď chtěl bejt," pravil Endis, dívaje se na Janu. „Obohatilo tě to?"

„Miluješ ji?" zeptala se ho.

„Ne, proč?“ Odvětil Endis.

„Seš hnusnej, sex bez lásky je jenom ubohá náhražka uspokojení nějakýho zoufalýho pudu.“ vyhrkla.

A pak kdo tady byl zoufalej, pomyslel jsem si.

„No tak, Jano, neber si to tak. Ty seš mi sympatická taky.“

„Cože, jak to myslíš? To jako že by sis to se mnou rozdal taky?“

„Lidi, neblázněte,“ vložil jsem se do toho, docela rád, že se to netýká mne, „každej snad má právo vidět lásku jinak, ne?“

„Ty to vidíš stejně jako Endy?“ obrátila se na mne Jana.

V tu chvíli jsme byli přerušeni výkřiky vášně ze stanu v podání Dáši. Ach jo, ty děcka se vůbec neuměj kontrolovat.

Endis se zvedl. „Jdu si zaplavat do toho plesa,“ řekl.

„Jdeš se zchladit?“ zeptal jsem se ho.

„Jasně, pojďte taky,“ vybídl nás.

„Skvělej nápad,“ odvětil jsem, „pojď taky, Jani.“

„Jste prdlí, dyť ta voda musí mít sedm osm stupňů.“

„Taky potřebuješ zchladit, ne?“ ponoukal jsem ji.

Endis už odcházel do temnoty.

Vzal jsem Janu za ruku. „Pojď,“ řekl jsem.

Vytrhla se mi, ale následovala mne.

Došli jsme k plesu, ve kterém se odrážel měsíc a kontury hor. Bylo to nádherné.

Endis už byl nahý.

„Tak jdete?“ zeptal se.

„Co když v tom jezeru něco žije?“ zeptala se Jana.

„Jako myslíš nějaká příšera? To tě krmili doma moc pohádkama, ne?“ odvětil jí Endis a pomalu šel po kamenech do vody.

Svlékl jsem se a za chvíli jsem vstoupil do vody také. Zastavil se mi dech a jako kdyby mi někdo zabodl jehličky do nohou.

„Ježiš, to je kosa," zaúpěl jsem.

„Srabe," ozvalo se z vody od Endise, doprovázeno bujarým chechtáním.

Rychle jsem se ponořil, než ztratím odvahu. Dělal jsem bláznivá tempa a snažil se zahřát. Nakonec jsme na sebe s Endisem stříkali a trochu jsem si na tu kosu zvyknul.

„Jano, pojď za námi, je to božský," volal jsem na ni.

„Ukaž, že se nám aspoň v něčem vyrovnáš!" řval na ni Endis.

Snažili jsme se na ni dostříknout vodu, ale moc nám to nešlo.

A najednou tady byla mezi náma a pištěla.

„To je zima, to je kosa, já jsem blázen, úplnej pitomec, já přece nejsem žádná amazonka, já budu mít angínu, kdyby to viděli naši. Blázen, hloupá husa jsem," pištěla a volala, aby se zahřála.

My jsme se tomu chechtali. Bylo mi božsky, cítil jsem se s nimi propojen, cítil jsem tu nádheru lidství a společně prožívaného dobrodružství.

„Lidi, já vás miluji," volal jsem na ně.

„Škoda, že to není pravda," zpívala jako odpověď Jana.

„Škoda, že tu není Dáša," zpíval jako odpověď Endis.

Načež ho Jana chytla a snažila se ho utopit.

„Dááášóóó, póóm…" Jeho volání utopila voda.

„Prchám ven, už to tady nevydržím," a upaloval jsem z vody, která mi přišla najednou neuvěřitelně ledová.

Jana se řítila za mnou a za ní hned Endis.

Na břehu jsme se nezastavili a letěli jsme hned do stanů zahřát se.

Endis

S rozkoší jsem si třel tělo do sucha ručníkem. Vracelo se mi do něj teplo, začínal mi zase fungovat krevní oběh, což bylo velmi příjemné.

Když jsem se cítil suchý a zahřátý, tak jsem se rozhodl obléknout se. Mám už jít spát? Nebo ještě ven? Nejlepší je přestat včas, řekl jsem si. Už tak to byl docela zajímavý večer. Jako obvykle, když George zapřede ty svý zkoumavý rozhovory.

Podíval jsem se na George, který se chumlal ve spacáku. Sdíleli jsme stan spolu, další stan měli Dáša s Petrem a Jana měla jeden pro sebe.

Pak jsem venku zaslechl nějaký zvuk, a tak jsem se rozhodl ještě se ven podívat. Oblékl jsem se do teplákové soupravy, ponožek a kolem krku jsem si omotal šálu, kouknul na George, který už nejevil známky žádné aktivity, a vyšel jsem ven.

Venku stála Dáša, hlavu zvrácenou nahoru a dívala se na hvězdy. Hvězd fakt byla spousta, jednou je musím spočítat.

Dáša mne zaslechla a podívala se na mne.

„Jako kdybych zaslechla, jak někdo volá mé jméno. Respektive řve mé jméno."

„Taky jsme tě slyšeli, ale žádné jméno jsi nevolala."

„Ale!" řekla jakoby překvapeně.

Přiblížil jsem se k ní.

Ve svitu měsíce vypadala nádherně. Dlouhé vlasy jí lemovaly dokonalou tvář, plnou stínů, plná prsa jí vystupovala z nějakého světlého trička a dolů už jsem se raději nedíval.

„Ale," opakoval jsem po ní.

„Co jste si tady vyprávěli?" zeptala se.

„Nejdřív jsme poslouchali zvuky z vašeho stanu."

„Ale?" řekla znovu.

„A pak jsme se šli vykoupat do plesa," dokončil jsem.

„Škoda, že jsem to propásla, šla bych s váma.“

„Můžem jít teďka,“ řekl jsem a doufal, že řekne ne, protože jsem ještě nenashromáždil dost vnitřního tepla. Na druhou stranu mne lákala myšlenka, že budu s Dášou sám.

„Petr spí,“ řekla jakoby nesmyslně.

„Tak ho nechme spát, ať si chudák odpočine. Jinak zejtra nikam nevyleze.“

„Jdem,“ řekla a odcházela dolů k plesu, které bylo od nás tak dvacet metrů. Rychle jsem šel za ní a ve tmě si představoval hru jejích boků a nohou.

Došli jsme k plesu a zastavili se.

„Najednou se mi tam nechce,“ řekla.

Zaplať pánbů, pomyslel jsem si.

„Ty fakt chceš dělat horskýho vůdce?“

„Jasně, já své sny plním.“

„Představ si, že jsem ještě nedávno měla nad postelí plakát Reinholda Messnera. To byl chlap. Drsňák plnej života a síly a neskutečné vůle. Vždycky mne fascinoval. Upřímně řečeno, trochu mi ho připomínáš.“

To neznělo vůbec špatně.

„Messnera taky obdivuji,“ řekl jsem neurčitě, „mimochodem, vypadám o dost líp a mám všechny prsty.“

Trochu se tomu zasmála.

„Ještě se mi líbilo, že svoje hobby dokázal dobře zpeněžit,“ konstatovala. „Můžu si tě objednat, až budeš dělat toho vůdce?“

„Pokud na to budeš mít.“

„Hlupáčku, já budu bohatší než půlka národního důchodu týhle země.“

„Máš vysoký cíle.“

„Proč ne? Proč jsi volal moje jméno tam venku?“

„Jen tak, prostě to ze mě vypadlo, když jsem se topil. Když mě Jana topila.“

„Jana?“

„Hm.“

Přistoupila ke mně blíž.

„Líbím se ti?“

Jaká hloupá otázka? Neuměl jsem si představit, že by na světě existoval chlap, kterému by se Dáša nelíbila. Musela to vědět.

„Ne. Máš malý prsa, málo výraznej nos, oči divný barvy, nohy do x a zadek jak nafukovací záchrannej člun.“

Přistoupila trochu blíž, že se mne ňadry dotýkala. Já pitomec si vzal teplákovou soupravu, která omezovala citlivost mých vjemů.

„No, co ještě je na mně špatný, řekni mi to, příště už nemusím mít náladu tě poslouchat.“

„Ještě máš takovej nakřáplej hlas, tak nějak skřehotáš, připomíná mi to pavilon cizokrajného ptactva v pražské zoo.“

Přiblížila se ještě víc, už do mě nepokrytě tlačila svými tvrdými ňadry. Vůbec nebyla malá a už se mne dotýkala i stehny.

Nastavila mi tvář.

„Dělej, polib mne, než mne ten blb začne hledat,“ řekla hrubě.

Začal jsem ji prudce líbat. Měla božská větší šťavnatá ústa, zrozená k líbání. Používat je k řeči byla vysloveně degradace hodnoty jejích úst. Jako kdyby náš nejlepší herec hrál ve venkovském divadle.

Divoce se ke mně přitiskla. Čišela z ní divoká sexuální energie. Bylo to všude kolem nás. Když jsem někdy četl o úžasné síle Kundalíní, jak v józe popisují zvládnutí sexuální energie, tak jsem teď začal rozumět tomu, co to asi znamená.

Přisála se ke mně, jazykem mi prudce vnikla do úst, rukou mi zajela za kalhoty na zadek a prudce mi stiskla jednu půlku. Pane jo, ta měla síly.

Přesunula mi ústa k uchu a drsně zašeptala:

„Odveď mě někam, ty zoufalče, a udělej mi to, jak jsi to ještě nikdy nikomu neudělal.“

„Rozkaz,“ řekl jsem podobně hrubě, vzal jsem ji do náručí a odnášel jsem ji o kousek dál za veliké balvany.

Byl jsem jak v tranzu, a když jsem ji nesl v náručí, tak jsem ji vůbec necítil, tak jsem byl silný.

„Dášóó, kde jsi?“ ozvalo se od stanů.

Zastavil jsem se. Zahlédl jsem postavu přicházející od stanu.

Petr se nám probudil.

Rychle jsem se probral.

Zastavil jsem a postavil Dášu na nohy.

„Ten debil, budu se ho muset zbavit,“ sykla rozzlobeně. Pak dodala: „Zmizni, ne, počkej,“

vzala mi hlavu do rukou a ještě jednou mne vášnivě políbila a odstrčila mne.

Neslyšně jsem zmizel za balvany a přitiskl se na ně. Byly nádherně studené a chladily mou rozpálenost.

„Dášo, tady jsi, co tady prosím tě děláš?“ slyšel jsem ho povídat. Odpověď Dáši jsem neslyšel, ale za chvíli se spolu vraceli ke stanu, držíce se kolem boků.

Pěknej páreček. Schopnost Dáši se přeorientovat na jiného chlapa byla udivující.

Dal jsem jim čas a pak jsem se vrátil do stanu.

Myslel jsem, že George spí, ale pak se zavrtěl a zamumlal ze spacáku:

„Kdes byl, vole?“

„Na lovu, vole?“

„Cos lovil, vole?“

„Ryby, vole!“

„Copak tady jsou ňáký ryby, vole?“

„No právě, proto jsem žádný neulovil, vole.“

„Ježiš, ty seš vůl.“ řekl George a pak dodal: „Dobrou.“

„Dobrou, kámo.“

Zachumlal jsem se do spacáku a vzpomínal na dotyk těla Dáši a její hrubý vášnivý polibek. Tu musím mít, tu musím mít, opakoval jsem si. Tenhle zájezd bude super, tohle Péťa nemůže ustát. Takovou ďáblici nemůže ustát. S plnou hlavou a plným tělem Dáši jsem se propadal do spánku, když se ozvalo:

„Viděls venku někoho?“ ptal se můj nejlepší kámoš.

„Jo, Dášu.“

To ho nadzvedlo ze spacáku: „Nekecej!“

„Fakt.“

„A ještě něco?“

„Přišel Petr.“

„Hergot, ten kluk má šestej smysl.“

„I výdrž, musíme ho zítra víc utahat.“

„To jo, vodrovnáme ho, aspoň si dáme trochu do těla. Jana tam nebyla?“

Tak tam mířil. „Ne, nebyla. Co je s ní?“

„Ále nic, nechtěl bych ji zklamat, je to skvělá holka a měla večer takový divný řeči, tak nevím, jestli není smutná,“ řekl George.

„Neříkej, že se ti líbí,vždyť už ji znáš tolik let!“

„No tak to není jenom o tom, jak vypadá, ne? A jak dlouho ji znám? Je to prostě skvělá holka a pak … vedle Dáši vypadá každá jako dost bídně, ne?“

„To je fakt. Tak se jdi za ní podívat.“

To ho zarazilo. Že by ho to nenapadlo?

„Třeba tam brečí a ocenila by dobré slovo a pohlazení. Ale ve vší počestnosti, na to nezapomínej, kámo,“ varoval jsem ho.

Jana

Nemohla jsem usnout. Každou chvíli mi tekly z očí slzy. Nekontrolovaně. Já nána, nána pitomá.

Všichni jsou tady zblblý z Dáši. I George. Chlapi jsou všichni stejný, viděj pěknou babu, zatemní se jim kůra

mozková a stanou se z nich samci. Vždyť je to jen pár let, co slezli se stromů, tak co od nich, já naivka, čekám.

Ze stanu vedle už se zase začínalo ozývat hekání. Zacpala jsem si uši, ale jestli bude Dáša křičet jako před chvílí, tak ji stejně uslyším.

Já takovou zkušenost se sexem neměla. Prožila jsem jen jednu zkušenost s takovým normálním klukem před dvěma lety. Trvalo to skoro rok, ale že bych u toho prožívala takovouhle extázi, to mě teda minulo. Že by to bylo tím, že jsem nebyla tak sexy? Možná dobře eroticky vyvinutý tělo znamenalo i větší zážitek. Moc logicky to neznělo, ale copak je všechno kolem nás logické? Spíš naopak.

No co, musím se na to zeptat nějakého sexuologa nebo si to přečíst v nějaký knížce.

Zase už jsem bulela. Ty kluci jsou fakt pitomí.

Ach Georgi, já myslela, že jsi jinej!

George jsem platonicky milovala už od základky. Byl čestnej, chytrej, nebyl to sprosťák. Sice byl úplně ujetej na sport, ale jinak byl fajn. Nekecal mi a krásně se s ním povídalo.

Vím, že to bylo bláznovství milovat ho. On mířil vejš. Já byla tak normální, tak zatraceně normální. Docela hubená, což bylo v módě, ale kterýho kluka to opravdu bralo? Prsa jsem měla spíš malý než nějaký jiný. Naštěstí mi trochu vyrostly v patnácti, jinak to vypadalo, že budu plochá jak letištní ranvej. Dost vysoká i dost ramenatá. Obličej byl nejlepší, ne super, ale jakž takž, žádné nesouměrnosti, docela dobrá pleť.

Jenže to nestačilo, kluci mě míjeli jak rychlíky na vedlejší koleji. Ale mě to moc nevadilo, teda zpočátku. Pak mně došlo, že chlapa k životu potřebuju.

Zachumlala jsem se ve spacáku ještě víc. Furt jsem se z tý bláznivý koupačky nemohla zahřát. Sice to byla sranda, ale já na takovýhle ujetiny moc nebyla.

Něco jsem zaslechla. Takový drhnutí.

Ježiši, to je zip mého stanu. Někdo se mi sem vloupá. Já budu křičet, já budu řvát a kluci mi přijdou na pomoc.

Rozsvítila jsem baterku a osvítila něčí obličej, který v tom osvícení baterky vypadal tak nějak divně, nepřirozeně. Oči se bolestí zavřely a já poznala George. Ach Georgi, ty jsi přišel!

Rychle jsem si utřela slzy a upravila vlasy tak, aby mi padaly do očí a zakryly mé čelo, které jsem nepovažovala za nejhezčí. Bylo dost nízké.

„Jano, mohla bys to prosím tě zhasnout? Nebo mi to aspoň přestat mířit do očí?“

Zhasla jsem. Rozhostila se úplná tma.

„Můžu dovnitř?“

„Pojď,“ a udělala jsem mu místo nalevo od sebe, což samozřejmě nemohl vidět.

Nahrnul se dovnitř a lehl si vedle mě. Rukou si zkontroloval, kde ležím. Doufala jsem, že tam tu ruku nechá, ale nenechal.

„Proč jsi přišel?“ zeptala jsem se a hned litovala této docela agresivní otázky.

„Chtěl jsem zkontrolovat, jestli ti není smutno.“

A jak. Jak jsi to věděl?

„Proč by mi mělo být smutno?“ Pokračovala jsem v hloupých otázkách. Bože, proč nemůžeme normálně říkat to, co bychom chtěli říci, a říkáme to, co říkat nechceme?

„Tak, měla jsi takové zvláštní otázky, které říkají lidé, kteří nejsou úplně v pohodě.“

Ale, ale, ty můj psychologu!

Jo, bylo mi smutno a víš proč? Protože jsem normálně žárlila na to, jak furt čumíte na Dášu a já na tebe tajně myslím a ty nic. A já tě chápu, jsi jiná kategorie, jasně, rozumově to chápu, ale citově se s tím nemůžu smířit.

To ti ovšem nikdy neřeknu, jasný! Nikdy v životě!

„Máš pravdu, je mi smutno.“

„To se tak někdy stává. Mně je taky občas smutno a nevím proč.“

Ale já vím, proč mi je smutno, akorát že s tím nemůžu nic dělat. Jak asi tahle noc skončí?

„A co s tím děláš?“

„Nic, nechám to odeznít, jsou horší pocity než smutek. Třeba bolest nebo žárlivost nebo závist nebo pocit viny. A mohl bych pokračovat dál.“

„Až si nebudu vědět rady, možná k tobě zajdu. Fakt jsi dobrej.“

„Stejně je tady krásně, viď? Myslím jako tady na horách.“

„Je, jsem ráda, že jsem tady.“ S tebou, pomyslela jsem si. Ne, je tady opravdu krásně, tak čistě a průzračně.

Chtělo se mi ho zeptat, jestli u něj budu mít někdy šanci, ale bála jsem se té konfrontace. Je lepší žít v naději, že něco bude, než v jistotě, že něco nebude. Tak jsem se nezeptala.

„Slyšela jsem nějaké zvuky venku. Co to bylo?“ ptala jsem se. To mě taky zajímalo.

„Endis se byl ještě provětrat. Prej tam viděl i Dášu a Petra.“

„Mně se nelíbí, jak to tady dělaj před náma tak okatě.“

„Možná se jen tak vytahujou, jen tak hekaj a ve skutečnosti nic nedělaj.“

Vyprskla jsem smíchy, když mi to došlo.

„To se mi zdá neuvěřitelný,“ řekla jsem.

„Když si uvědomíš, jak byl Petr dneska po túře zničenej, tak to může vypadat víc reálně.“

„Jako fór je to docela dobrý.“ Jak jsem se rozesmála, tak jsem se cítila hned lépe.

Smála jsem se dál. Představovala jsem si, jak tam oba leží ve stanu na zádech a hekají, aby nás oblbnuli. Komedie.

„Kam půjdeme zítra?“

„Vylezeme na určitě nejkrásnější vrchol tady v okolí. Nádherné výhledy, zajímavý výstup. A vrátíme se zpět čarokrásným údolím plným květin, kamzíků a svišťů.“

„Fakt?“

„Jo, tak se dobře vyspi.“

„Ty už jdeš?“ zeptala jsem se vyděšeně.

„Nechceš? Potřebujeme se oba vyspat. Kolik může bejt? Dvě hodiny?“

„Možná. Přijde mi nicotný, abys přišel jen na pár minut. Pohlaď mne.“ vyhrkla jsem. Snad jsem nepřekročila nějakou zakázanou hranici mezi náma.

„Dobře, obrať se na záda. Vyhrň si to, co máš na sobě.“

S radostí a mrazením v zádech jsem se rychle podřídila. Aby si to nerozmyslel.

Povylezla jsem ze spacáku a vyhrnula si tričko na zádech.

Soustředila jsem se na záda a čekala nějaký dotyk. To očekávání bylo nádherné, když nevíte, kde se vás to dotkne.

Pak se mne začal dotýkat jemnými dotyky, chvílemi jemnými, chvílemi hrubšími. Pak se mne nedotýkal a pak zase po mně lehce přejížděl šálou. Byla jsem na vrcholu blaha.

„Tohle bych vydržela do konce života,“ zamumlala jsem s hlavou přitisknutou do spacáku.

„Nevydržela, i rozkoš, když trvá dlouho, tak se stane nudnou. Proto nemůžeme dělat pořád to samé.“

„Vzhledem k tomu, že jsem v životě zatím žádnou pořádnou rozkoš nezažila, tak mi tvá věta připadá jak z jiného světa.“

„Tak se soustřeď na mé dotyky a ne na moje kecy.“

Já bych ty tvoje chytrý kecy mohla poslouchat taky docela dlouho, pomyslela jsem si.

Nejhorší bylo, že George mi zajížděl lehce i na zadek a to mě děsně rajcovalo. Dělal to účelově, nebo to bylo součástí jen normální masáže?

Soustředila jsem se na jeho dotyky a propadala se do nebe.

Pak jsem usnula blahem. Jak dlouho nevím. Jen vím, že jsem se probudila bolestí za krkem, jak jsem měla zkroucenou hlavu na spacáku. Záda jsem měla přikrytá několika věcmi, takže mi bylo docela teplo.

„Georgi? Jsi tady? Byla jsem v nebi, děkuji.“ šeptala jsem.

Nic a nikdo mi neodpovídal.

Šmátrala jsem ve stanu a pak prohlídla stan baterkou.

George už u mne ve stanu nebyl.

Ach jo, škoda. Zalezla jsem do spacáku a usnula spánkem nevinných.

4. kapitola

George

Ráno bylo průzračné a ostré, prostě nádherné, teplota kolem nuly a vršky hor vystupovaly z ranního oparu.

Už asi dvě hodiny jsme lezli nahoru po kamzičí stezce. Kolem nás se postupně vytrácela kleč a byla nahrazována horskou trávou a skalami. Zastavil jsem se a ohlédl zpět. Byl jsem před ostatními pár minut, tak jsem si sednul a koukal, jak se šplhají nahoru. Vpravo od nich bylo nějaké horské pleso a kolem něj se pásly ovce. Žádného pasáka jsem neviděl, ani psy, kteří jsou prý v Bulharsku dost nebezpeční. Z naší party jsme šel v čele já a Petr kus za mnou a za ním holky, které už byly asi dvě hodiny zapředené do nějaké beznadějné diskuse o dietách. Nakonec, trochu dál za všemi, šel Andy, ztracen ve světě meditací. Postupně se všichni dopotáceli ke mně a posedali po okolních šutrech.

„Jé, děcka, to jsou nádherné borůvky!“ zavolala Jana a vrhla se do borůvčí, kde se modralo moře nádherných plodů. Za chvíli jsme byli všichni modří a ušpinění od borůvek. Každou chvíli jsme provolávali slávu těmto plodům.

„Hele, pojďme už, jinak nikam nevylezeme,“ povídám.

„A ty bys furt jenom makal, to tady nemůžeme nechat,“ povídá Jana.

„Podívejte támhle, půl hodiny nad náma je taková plošina a tam se pak podle mapy ty cesty dvojí, já už vyrazím a tam na sebe počkáme.“ A vyrazil jsem. Petr a Endis se zvedli taky, ale Dáša s Janou pokračovaly v trhání. Za chvíli jsme došli na plošinu a různě se začali občerstvovat z našich zásob. Došla i Jana.

„Kde je Dáša?“povídá Petr.

„Nemohla se od těch borůvek odtrhnout, ale říkala, že hned jde," odpověděla Jana.

Petr popošel na kraj plošiny a chvíli se díval dolů. Připojil jsem se k němu. Zdálo se mi, že registruji místo, kde jsme trhali borůvky, ale nebyl jsem si jist.

„Vidíš něco?" povídá Petr.

„Vůbec nic," odpovídám. Připojili se k nám i ostatní. Stezku, po které jsme šli, jsme viděli dobře, ale Dáša nikde. Všechno vypadalo stejně, všude tráva, kleč, borůvčí a skály a šutry.

„Není támhleto červený Dášin batoh?" říká Andy a ukazuje mírně doleva k takové skalce. Všichni jsme se tam zakoukali. Zdálo se mi, že tam fakt něco je, ale jistý jsem si nebyl.

„Dáášóóó!" zařval Petr. A pak jsme volali všichni najednou.

Nic.

Pak se rozštěkal pes. Zadívali jsme se tím směrem. Bylo to tam někde nedaleko stáda ovcí, které se k nám pomalu blížily po svahu. Jinak nic.

„Jdu tam," a podíval jsem se na Andyho. Ten kývnul. Ostatně to pro něj, jako pro mne, byla hračka seběhnout dolů a pak se vrátit.

„Pojďme všichni," řekla Jana, „stejně bychom tady nevydrželi."

Rozeběhli jsme se dolů, každý, jak to zvládal. Zase jsem slyšel toho psa, teď už blíž a hlavou mi blesklo, jestli to nemá nějakou spojitost s Dášou. Taková ta intuice, která vám jen proletí hlavou. Hnal jsem se první, těsně za mnou Andy, pak Petr a poslední Jana. Letěl jsem jak vítr. Už jsem viděl to místo, kde jsme sbírali před chvílí borůvky. Zastavil jsem tam. Nikde nic. V hluku mých sbíhajících se kamarádů se mi zdálo, že jsem něco zaslechl za skálou, asi padesát metrů vlevo od nás.

Vystartoval jsem tam, ještě předtím kolem mne prolétl Andy. Doběhli jsme ke skále a zastavili a poslouchali. Nic. Pak jsme uslyšeli hrozný výkřik a pak zase štěkání psa. Teď to ale bylo kousek od nás. Oběhli jsme tu skálu. Pod ní byla další skála, na ní relativní plošina. A na té plošině byl zmatek. Válely se tam kusy oblečení, hlína tam byla rozrytá, vysypaná torna, nějaká velká hůl a mezi tím vším ležela Dáša, znásilňovaná nějakým chlapem. Ten pohled, to byl šok. Jako bychom zkameněli. Pak nás Dáša uviděla a začala se zmítat ještě víc. V puse měla nacpanou nějakou trávu s hlínou, ruce jí držel ten chlap, kalhoty měl spadnuté ke kolenům a vrážel to do ní. Kolem běhal docela velký vlčák nebo něco takového.

„Ty svině, táhni pryč!“ zařval Andy.

Ten chlap se ohlédl. Vypadal cikánsky, hnusně, zanedbaně, odporně. Něco zavolal a ten vlčák se rozeběhl k nám. K našemu šoku ten vandrák dál pokračoval na Dáše. Zoufale jsem přemýšlel, co dělat.

„Andy, vezmi si na starost toho psa, já jdu na toho chlapa.“ Ještě jsem se otočil a zařval na Petra s Janou: „Rychle sem, pomoc,“ ale byli tak dvě stě metrů daleko.

Pes obíhal skálu, na které jsme stáli, zleva a já se vrhnul zprava. Dlouhými skoky jsem se řítil k tomu cigošovi. Jak držel Dášu, tak byl dost bezbranný, ale něco vycítil, odsunul se z Dáši a začal se sbírat ze země a natahovat si kalhoty. Za sebou jsem cítil vrčení a štěkot psa a pak jeho bolestné zavytí i křik mých kamarádů. Bleskla mi hlavou myšlenka, že ve třech lidech musej to psisko vyřídit. Hlavně s Endisem, to byl novodobej Tarzan. Cikán si právě natáhl kalhoty a shýbal se pro něco na zemi, když jsem do něj vrazil. Úder to byl krutý, v nějaké třicetikilometrové rychlosti, když do vás vrazí sedmdesát kilo a ještě nemáte úplnou stabilitu, tak jsou účinky nemilosrdné. Šel k zemi a já na něj. Něco v něm křuplo, jak padl na kameny a hrozně zařval. Tvář se mu zkřivila bolestí.

V mžiku jsem popadl kámen a prásknul ho tím do hlavy. Ztratil vědomí. Vedle jsem viděl Dášu, jak se sune dál od toho hajzla, a zleva jsem viděl přibíhat Janu. Obrátil jsem se a utíkal na pomoc Andymu, kde jsem ještě slyšel stopy boje. Tam to bylo drsnější, Andymu tekla z ruky krev a Petr byl také zakrvavený. Pes vypadal dost dobitý, tekla z něj krev skoro všude a na oči snad už ani nemohl vidět. Ale furt ta bestie bojovala, ale zjevně prohrávala proti šutrům, klackům a nožům tří lidí.

„Vrhnem se na něj všichni najednou ze všech stran, na třetí, raz dva a teď," a vrhli jsme se na něj. Mlátili jsme ho všude a nakonec ho dobili. Mrchu hnusnou, zákeřnou. A měli jsme toho dost. Postupně jsme se zvedali ze země a šourali se za Dášou. Ani se nám tam nechtělo jít, nic dobrého nás tam nečekalo.

„Něco vážného?" ptal jsem se Andyho a Petra, kteří byli umazaní od krve.

„Ne, jsme ok," ozvalo se od obou.

U Dáši seděla Jana a zjevně ji utěšovala. Dáša vypadala strašně, podrápaná, špinavá, trochu od krve a tvářila se jako štvaná zvěř. Vzlykala a každou chvíli opakovala něco o hajzlovi. Petr se postavil nad ní a byl zjevně v rozpacích, co dělat. Chvíli na Dášu koukal, pak se najednou rozeběhl k tomu chlápkovi, který se válel pár metrů na zemi, ještě stále omráčen. Petr do něj začal kopat. A každým kopancem se v něm zuřivost zvětšovala. Pak vzal kámen a vší silou s ním praštil do míst, kde se skrýval jeho pohlavní orgán. Chlap se probral bolestným řevem a mezi nohama se mu začala rozšiřovat krvavá skvrna. Jeho orgán musel být na šrot. Chlap se zvedal a začal se sunout pryč od Petra, ale ten ještě neskončil. Vzal do ruky určitě dvoukilový kámen a přibližoval se k tomu pastevci. Byl jak v transu. Nikdo z nás nebyl schopen vydat ze sebe něco. Svět se zastavil. Pak Petr tím kamenem vší silou svých rukou a gravitace praštil toho chlápka do lebky. Ozval

se nejpodivnější zvuk, jaký jsem kdy slyšel, a jeho hlava se rozpadla. Ušetřím vás detailů, ale znechuceně jsem se obrátil. Oko za oko, zub za zub. To, co se stalo, byla spravedlnost ve vlastních rukou. Žádné soudy, žádné náklady, žádné zdlouhavé procesy.

Život se fakt zastavil. Byli jsme ticho a koukali každý jinam. Jen vítr šuměl trávou a nad námi se honily mraky. Jinak mrtvo. A taky mrtví. Pochybuji, že někdo z nás měl v té chvíli jakýkoliv pocit viny. Jen jsme byli v šoku, jak se náš mladý bezstarostný život začal komplikovat. Tohle nebude pohádka s dobrým koncem, kterou můžeš kdykoliv vypnout.

Petr ještě stále stál nad tím cikánem, zjevně mrtvým, a občas do něj kopnul. Andy si čistil ústy pokousanou ruku. Petr najednou začal zvracet a vydával hrdelní zvuky. Jana seděla s Dášou, ale ta se pak zvedla a šla k tomu mrtvýmu hajzlovi, který nám právě možná zkazil život. Takovou moc mají mrtví. Přišla k němu, kopla do něj a plivla mu na tu roztříštěnou lebku.

„To už je zbytečný," povídám.

„Co budeme dělat?" ptá se Jana. Za její praktický náhled jsem ji měl rád ještě víc. Tlumila tím stres těch ostatních a obracela jejich pozornost k praktickým problémům:

„Schováme mrtvolu, prchneme z Bulharska domů a budeme doufat, že se nikdo z nás neprokecne a že na nás nepřijdou."

„Já jsem odepsaná kvůli týhle bestii, mám zkažený život, co když nebudu moc mít děti, co když to prase bylo něčím nakažený?" vzlykala Dáša a občas kopla do toho nehybného těla. Pak ji vzal Petr do náručí a spolu si sedli o kus dál na zem.

„Dášo, musí to být pro tebe hrozný, ale to můžeme řešit později, teď, jestli nechceme skončit v zavšivený bulharský base, tak musíme rychle jednat.“ povídám.

Ozvala se Jana: „Takhle budeme ale celý život utíkat, dyť jsme nic neudělali, jedině jsme zachránili Dášu před tím hnusem. To je přece sebeobrana. To musí každej pochopit.“

„Amen,“ řekl Andy, „ a rozmlátili jsme mu koule a roztříštili lebku a asi do něj stokrát kopli a zabili mu psa a to všechno pět na jednoho. Jasná sebeobrana.“ Díky, Andy, pomyslel jsem si v duchu.

„Petře, vezmi holky do tábora, sbalte věci a připravte vše na odjezd. My s Georgem zahladíme stopy a schováme mrtvoly,“ povídá Endis. „Nějaké otázky?“ dodal. Nádhera, pokud budu ještě v životě vraždit, tak jedině s Endisem, pomyslel jsem si.

„Všichni jsme se zbláznili,“ povídá Jana.

„George má pravdu, Jano, jediná naše šance je zmizet. Holky, jděte a my to tady zvládnem,“ povídá Endis a povzbudivě se na Janu usmál.

„Holky, jdeme,“ říká Petr a odvádí Dášu i Janu směrem k táboru. Dívám se za nimi a Jana, jako by to vycítila, se otáčí a zvláštně na mne pohlédne.

Schovali jsme toho cikána do nějakého horského plesa, asi sto metrů daleko, i s tím jeho čoklem. Přidělali jsme k nim šutry a potopili je. Snad brzy nevyplavou. Bylo nám jasné, že je někdy najdou, pravděpodobně brzy, ale taky nám může přát štěstí a začnou ho hledat za dlouho. Neznal jsem život pasáků, ale doufal jsem, že jsou třeba i týdny daleko od civilizace.

A taky ho můžou s pomocí psů a potápěčů najít zítra. Hlavně jsme teď potřebovali hory štěstí a šťastných náhod. Doufám, že zítra už budeme v Čechách.

Když jsme přišli do tábora, holky už měly sbaleno. Good girls! Bez řečí jsme ještě obhlédli prostor, vzali bágly na ramena a odcházeli do nejbližší vesnice na nějaký spoj do většího města a pak vlakem domů. Cestou jsme potkali jen několik turistů a nikdo si nás moc nevšímal, takových výprav jako my se tady v létě pohybovala spousta. Ale jakmile se to začne brzy vyšetřovat, tak si na nás pravděpodobně dobře vzpomenou. Každej turista si vzpomene na Dášu, která byla impozantní, i když jí bylo zle a byla taková strnulá. A každá turistka s trochou pozorovacího talentu si musela všimnout, že je Endis nádhernej chlap, kterej vypadá jak světoví horolezci, takoví ti, jak se zveřejňujou v horolezeckých časopisech. Sálala z něj divokost a divočina a mužství.

Musíme prostě doufat ve štěstí a udělat co nejméně chyb. Dlouhou cestou údolími do vesnice na vlak jsme toho moc nenamluvili. Každý byl pohroužen do vlastních myšlenek. Mně bylo jasné, že to ale ve vlaku musíme rozebrat, než se v Česku rozprchneme. Absolutní mlčenlivost a případně stejná verze je pro nás klíčová.

Seděli jsme na nádraží v Plovdivu a dívali se na jízdní řády ve směru na Čechy.

„Já bych ráda dodržela původní plán a jela k moři," pravila Dáša.

To nás šokovalo. Nikoho z nás by nenapadlo, že po té hrozné příhodě bude mít Dáša chuť jet trávit ještě dovolenou u moře. Spíše jsme předpokládali, že si bude chtít někam zalézt.

Chvíli bylo ticho a my na ni zírali.

„To myslíš vážně?" řekl Petr.

„Nemám zrovna náladu na žerty, jestli sis nevšiml," odsekla.

„Jen jsme mysleli, že budeš chtít co nejdřív domů," pravil jsme já.

„Já žádnej pořádnej domov nemám. Nikdo mne tam nečeká. Navíc mám velmi silný pocit, že se potřebuju očistit a moře mi připadá jako to pravý."

Uvažovali jsme o tom.

„Já byla už tak nějak smířená s tím, že frčíme domů," pravila Jana, „ale koneckonců, proč ne? Není to zas tak špatný nápad," uvažovala nahlas. „Mimochodem, nechceš si zajít k doktorovi?" doplnila a dívala se na Dášu.

„A co jim tam jako budu povídat, ňákýmu úchylnýmu gynekologovi? Že mne znásilnil cikán, kterej si pravděpodobně nikdy nemyl péro? Že můžu bejt těhotná? To už je stejně pozdě to zastavit."

Znovu se mi připomněla ta hrozná scéna. Nechtěl bych nikdy prožít to, co Dáša. Nebezpečí otěhotnění nebo infekce mi připadalo hrozný.

„Možná by bylo dobré se stejně nechat vyšetřit a nechat si předepsat něco proti infekci. Ale to můžem udělat u moře stejně. Pobavíme se o tom pak spolu. Bez kluků," řekla a podívala se významně na každého z nás.

„Snad neměl vzteklinu, ten smrad!" zasyčela Dáša a její nenávist šla hluboce z duše, byla hluboce pochopitelná, přesto mně přeběhl mráz po zádech.

„Tak se jedem opalovat?" změnil téma Endis.

„A povalovat se ve vlnách. Moře mne vždycky fascinovalo," dodal jsem já. Což byla pravda. Jako člověk, který neměl moře několikrát za rok k dispozici, jsem jím byl fascinován. Speciálně první dny u moře jsem měl vždy povznášející pocit.

Ve vlaku jsme si dohodli následující:

1. Sprovodili jsme ze světa hajzla, kterého není škoda, a svět je bez něj lepší.
2. Nikdo z nás o tom nikdy před nikým cizím nepromluví.

3. V Pirinu jsme nebyli, byli jsme na Rile, také bulharském pohoří.
4. Pokud by však někdo z nás byl vyšetřován, sejdeme se a budeme se dohadovat dál.

Umíte si představit, že se naše dohoda rodila těžce.

Dáša byla v rozpoložení, že její život je zkažen, všichni víme, co se jí stalo, a vždycky už ji tak budeme vidět, v budoucnu nechce vidět nikoho z nás, protože jí to pořád bude připomínat ty hrozné chvíle. Pak se zasekla a v podstatě s náma nekomunikovala.

Petr se styděl taky, za ni, za sebe, za svět a řeč s ním taky nebyla. Asi mu to všechno začínalo docházet a začal se o sebe bát. Moc nekomunikoval ani on.

Jana střídala chvíle klidu a souhlasu se zapíráním na věky a pak najednou lehce hysterčila a tvrdila, že se vždycky takovýhle věci provalej, obzvláště když u toho je víc lidí. Tudíž že by bylo nejlepší se přiznat, tvrdila. Navrhovala jít na policii a věřila v pochopení a v dobro. Nemohla pochopit, že by skončila asi v base taky. Minimálně by její život byl na nic. Jak náš, tak její.

Já se snažil Janu přesvědčit. Argumentama i citama, občas i povzbuzujícími dotyky. Trvalo to dlouho, ale nakonec nám Jana slíbila, že drží s náma. Ale určitě byla nejvíc rizikový faktor. Jistě kvůli ní pár nocí nebudeme spát.

Endy začal mít horečku a potřeboval k doktorovi. Byl pohroužen do svých strastí a meditací. Ale o něj jsem se nebál. Byl to přírodní člověk a jako většina takovýchto lidí chápal lidstvo jako součást přírody, kde smrt jednoho člověka nic neznamená, natož jednoho grázla, který si to zasloužil. Dokonce ho možná mrzelo, že ho nedodělal sám.

A pro mě? Pro mě to, co se stalo, byla dokonalá spravedlnost, tudíž jsem neměl žádné výčitky svědomí a byl nad věcí. Navíc jsem si moc nerozuměl, protože tak jako

už mnohokrát v extrémních krizích jsem se cítil vzrušen a plný života. Cítil jsem to jako úžasnou životní výzvu a hlavolam, zda se z toho dostaneme, zda to nikdo z nás někde neřekne a hlavně, jak to poznamená naše dosud pohodové vztahy.

5. kapitola

Jana

Jeli jsme nočním vlakem z Plovdivu k moři. Myslím, že to bylo do Burgasu, ale to je jedno, ne? Patřila jsem teď mezi vrahy, nebo jsem byla součástí provedení drsné spravedlnosti? O jednoho hajzla míň, jak říkal Endis, koho to v dějinných souvislostech zajímá? Aspoň už nikomu neublíží.

Vlak byl přecpaný, ale jak lidi nastupovali a vystupovali, tak jsme si nakonec jedno volné kupé vybojovali. Teď jsem měla opřenou hlavu o Georgovo rameno a na druhé straně vedle mne seděla Dáša. Naproti byli Endis a Petr. Endis pospával a každou chvíli mu cuklo v jeho pokousané ruce, provizorně obvázané. Seděl zhroucený na sedačce a jeho černé vlasy mu zakrývaly obličej. Byl obložený našimi bágly.

Petr měl otevřené oči a díval se na Dášu. Všichni se furt koukali na Dášu a na mě nikdo! Petr můj pohled pocítil a podíval se mi do očí. Jeho pohled mi nic neříkal. Neusmál se, nezamračil, nic. Pak se zase vrátil pohledem k Dáše. Dáša měla oči otevřené a koukala někam do prázdna.

George tiše pochrupoval. Jak může George a Endis tak klidně spát v tomhle horkém a nacpaném a drkotajícím vlaku a hlavně po tom, co jsme provedli?

Skupina mladých vrahů z Čech, řekla jsem si ponuře. A já mezi ně patřím a vypadám jako jediná, která se tím trápí.

V našem kupé byla vždy dvě volná místa, a jak jsme projížděli skrz celé Bulharsko, lidé přistupovali a vystupovali. Občas staří lidé v dobovém oblečení, občas moderně oblečení mladí lidé, teď zrovna nějaká žena s mužem, který byl cítit česnekem. Neustálá přítomnost cizích lidí nám umožňovala bez problémů mlčet.

Tak jsme mlčeli.

Do očí mi vytryskly slzy. Zase jsem začala hysterčit, začala jsme se třást hrůzou, že mám zkažený život a že skončím v base.

Petr si mne všimnul a řekl:

„Co blbneš, co bulíš?“

„Já nebulím,“ odsekla jsem.

„Bulíš,“ trval na svém, dívaje se na moje kutálející se slzy po unaveném obličeji.

„No a furt lepší než civět jak blbec,“ vyjela jsem na něj. Hysterie mne brala a já ji nemohla ovládnout.

„Neměla bych hysterčit já?“ ozvala se ledově Dáša. „Jseš srab,“ dodala a já nevěděla, zda myslí mne nebo Petra.

George se zavrtěl a zamumlal: „ Nechcete spát? A mimochodem, držte jazyk za zuby.“

Endis se probudil a řekl: „Tady smrdí ňákej česnek. Dal bych si topinky.“ A zachechtal se.

„Ježíši,“ vyprskla jsem, „dostala jsem se mezi blázny.“ A vyběhla jsem z kupé do přecpané uličky.

Hned se na mne přilepili nějaký dva fešný bulharský vojáci. Odstrčila jsem je, to nebyla moje budoucnoust.

Asi ze mě šel strach, protože udiveně odstoupili a vrátili se ke své flašce alkoholu.

Otevřela jsem okno a vystrčila hlavu do temné chladné noci. Rychlý a čerstvý vzduch mi na chvíli odpoutal pozornost od mých negativních myšlenek.

Za mnou něco zavrzalo a do uličky vyšel George.

„Jak ti je?“ zeptal se.

„Blbě, mám provinilé myšlenky.“

„To chápu. Ale neměj, vždyť jsi nic neudělala.“

„Jak to? Napomáhání a krytí zločinu je trestné a je to spolupachatelství nebo jak se to sakra jmenuje.“

„Vykašli se na to. Jeden grázl je mrtvej a my jsme udělali dobrou věc. To, že existuje nějakej zákon, kterej se vytvořil, aby lidi nebrali zákon do svých rukou, není tvůj

problém. Podstatný je, aby lump pykal, a to se v našem případě povedlo.“

„Jsi cynickej blázen,“ řekla jsem.

„Možná, ale ty neměj blbý myšlenky. Ber to tak, že jsme třeba někomu jinýmu zachránili život.“ Rozhlédl se a nakonec ukázal na docela hezkou tmavou Bulharku, která se tiskla ke svému milenci v uličce kousek od nás.

„Třeba támhletý holce. Představ si, že půjde za pár týdnů přes stejný kopce a potká toho šílence. Určitě by se k ní choval jak k Dáše. A kdo ví, jak by to s ní dopadlo, až by se uspokojil. Asi by ji zabil. Teď už ji nezabije, už nikoho nezabije, nikomu neublíží. Pokud jsi k tomu přispěla, není důvod, abys měla výčitky,“ vysvětloval svou pomatenou logiku, která mi v tu chvíli zněla jako hudba.

Nebo měl pravdu?

Vzal mne kolem ramen a jednou rukou mi odhrnul vlasy z tváře, aby mi viděl do očí. Oči na mně byly nejkrásnější. Dívala jsem se do očí kluka, kterého bych byla schopná milovat do konce života, ale v jeho očích jsem nalézala pouze soucit a pochopení.

„Pojďme dovnitř ještě se trochu vyspat,“ pravil a odváděl mě zpět do kupé.

Poslušně jsem ho následovala a vnímala jeho ruku na mém rameni, ze které mě mrazilo, a na hysterčení, jež mne ještě před chvilkou ovládalo, jsem si už nevzpomněla.

Dáša

Měla jsem chuť vraždit. Obrovskou chuť. Každej tmavší Bulhar ve mně vyvolával nenávistné pocity.

Proč zrovna já?

Petr na mě zíral a nevěděl si se mnou rady.

On byl omyl. Totální omyl. Nebyl schopen mi poskytnout oporu, kterou já normálně nepotřebovala, ale teď jsem po ní toužila.

Zbavím se ho, ať si smáčí své péro a mozek u nějaký průměrný husy.

Představovala jsem si, jak ten Petrův šutr letí na kebuli toho smrada, co mi to udělal. Znovu a znovu jsem to viděla a jedině ten pocit, že už není mezi náma, mne uspokojoval.

Nebudu mít následky, tím jsem si byla jistá. Prostě jsem to věděla. Já přece měla v životě kliku. Až kromě včerejška.

Všechno mne dole bolelo. Připadala jsem si roztrhaná.

Jak dlouho bude trvat, než si zase užiju sex? Pohlédla jsem na Endise, po kterém jsem ještě před dvěma dny toužila. Teď mi nic neříkal. Byl jedním z těch, co mi připomínali mé neštěstí. Tu hrůzu!

Ale já se rychle zotavím. A půjdu dál svou cestou úspěchu. Pokud tou cestou sejmu nějakýho podobnýho debila, jakej mi to včera udělal, tak jen dobře. Žádná škoda, žádná škoda, přátelé.

Petr

Byla to hrozná cesta. Nejdřív jsme celej den utíkali z hor. Šíleně mě bolely nohy. Představte si dvanáct hodin sestupovat ze dvou tisíc metrů s dvacetikilogramovým báglem. A pořád bejt poháněnej těma fyzickejma dementama, Endisem a Georgem, který jako kdyby se v horách narodili.

Poté trmácení autobusem přecpanejma upocenejma turistama a místníma domorodcema.

Pak celou noc ve vlaku, mimochodem taky přecpaným, tady v Bulharsku bylo všechno přecpaný. Copak jich je tolik? Nebo všichni cestujou, když cestujeme my?

Unavené ráno a znovu do autobusu. Někam na jih.

Konečně autobus zastavil a my vylezli. Nutně jsem potřeboval čůrat a sprchu a spát a spát a spát.

„Ke kempu u moře je to tak kilák," řekl George.

„Cože, ještě kilák? Já už neujdu ani metr!“ zařval jsem na něj.

„Jdeme,“ odvětil mi a všichni ho samozřejmě následovali. Co na něm všichni viděli?

Rychle jsem se vymočil. To byla úleva!

Jenže za tu chvíli už byli ode mne padesát metrů.

„Počkejte na mě, sakra,“ volal jsem na ně.

Jana se ohlédla, mávla na mne rukou, jako že mám přidat, a šli dál.

To je partička! Proč já nezůstal doma?

Dáša se na mne vykašlala, to jsem cítil jasně.

Já kvůlí ní zabil toho kripla a ona na důkaz díků a vděčnosti se na mě vykašle.

Ale co, stejně bych ji teď nechtěl. Měl bych jen pocit špinavosti. A já špínu nesnášel.

Nakonec jsme do toho kempu došli. Sláva. George vyřídil nějaké formality, zatímco jsme se my, zbytek, povalovali opodál.

Zvedli jsme se a došli k písečným dunám, ze kterých byl výhled na moře.

Spustili jsme bágly na zem a s hurónským řevem jsme se rozběhli k moři. I já běžel. Na nohy jsme zapomněl. Moře má na Středoevropany magický vliv, čítám.

George

Strhali jsme ze sebe většinu svršků a vlétli do vln. Po dvou dnech cestování a útrap to byla první krásná chvíle.

Moře mne obestřelo a já pocítil pohlcující pocit totálního štěstí. Plácal jsem kolem sebe. Dělal šipky. Plaval pod vodou a různě se otáčel. Kopal nohama a smál se na všechny strany.

Dostavoval se pocit čistoty. Pot a špína a divné pocity, které mne napadaly, i když jsem všem tvrdil něco jiného,

mne opustily. Nebude to na věčnost, ony se zase vrátí, ale teď mi bylo blaze.

Slaná voda mi vlétla do pusy a mně to bylo jedno.

Po chvíli skotačení jsem vyběhl z moře a natáhl se do horkého písku. Absolutní pohoda.

Stany už byly postavené a všichni různě polehávali, posedávali kolem.

Dáša ležela na lehátku na břiše a spala. Její dokonalý zadek, dokonalá stehna a rovná záda představovaly nejhezčí objekt v nejbližším okolí. Petr byl ve stanu a asi taky spal. Ze stanu mu koukaly chlupaté nohy, obalené pískem.

Před naším stanem seděl Endis a Jana mu převazovala ruku, která nevypadala nijak zvlášť dobře, ale Endis se usmíval.

„Zatlač, ať to bolí," řekl Janě a usmál se na mne.

„Jsi blázen!" řekla Jana a pokračovala v zavazování.

„Slivovice došla," pravil Endis.

„Jak to?" Ptal jsem se.

„Jana ji celou použila na dezinfekci tý rány."

„Blbost, půlku jsi vychlastal, protože jsi tvrdil, že se to tak ve středověku dělalo, aby ranění tolik netrpěli."

„To je pravda, ale to se dělalo, když jim bez umrtvení uřezávali nohy a ruce," vysvětloval jsem a cítil se nadále dobře.

Že by to bylo tím, že jsme byli u moře a Petr a Dáša spali?

Dáša

Návštěva u lékaře byla fakt trapná. Taky by potřeboval, aby ho někdo znásilnil, aby věděl, jaký to je.

„Kdo vám to udělal?"

„Nevím, jak to mám vědět, řekla jsem vám, že jsem byla opilá.“

„To se takhle opíjíte? To se pak nedivte!“

„Vyšetřete mne, tohle si můžete ušetřit.“

„Proč jste nepřišla dřív?“

„Protože jsem spala a pak jsem se bála, až kamarádka mne přemluvila.“

„Roztáhněte nohy. Víc!“

„Víc to nejde, mě to hrozně bolí.“

„Ok, tak aspoň trochu.“

To je vůl, copak jsou všichni bulharský doktoři na gyndě tak blbí? Nebo jsou všichni gynďácký doktoři totálně ujetý? Dělat ženskýho doktora musí být u chlapa určitě víc diagnóza než cokoli jiného. Může to normální chlap dělat? Musí být perverzní, aby se dal do takového povolání. A vůbec, může mi někdo vysvětlit, proč je většina gynegologů chlapů?

„Uvolněte se, prosím,“ řekl.

„Víc to nejde, proboha,“ už jsem brečela a nenáviděla jsem se za svůj projev slabosti.

„Stačí, už si můžete slézt.“

„Tak co, je to dobrý?“

„Dám vám antiobitika, abyste něco nechytila. Na těhotenství to nevypadá, ale na to, abyste si byla jistá, si budete muset počkat. A chovejte se do budoucna rozumněji.“

To byste museli všem debilům uříznout péra, ty debile, a tobě by to taky pomohlo, úchyle.

Ježiši, proč zrovna já, to si ten cikán nemoh vybrat nějakou jinou díru?

Probudila jsem se a vylezla ze stanu. Venku bylo krásně. Petr ležel vedle stanu na lehátku, byl přikrytej vším možným, asi aby se nespálil. Endis a George zrovna někam odbíhali, sportovní blázni, a Jana si něco četla.

„Co čteš?“ zeptala jsem se jí.

„Viewega, příběhy o manželství a sexu.“

„Je to nutné číst, není to lepší ve skutečnosti?“

„Určitě, ale to se mi zase moc nedaří. Jak ti je?“

„Jako znásilněný děvce?“ a zasmála jsem se.

Dívala se na mne, a když pochopila, že si dělám legraci, tak se zasmála taky.

„Dá se to číst?“ zeptala jsem se.

„Je to docela dobrý. Vieweg se nedá číst kvůli ději, ten tam v podstatě není, ale jako člověk, který si hraje se slovy, a jako pozorovatel lidských slabostí je docela dobrý.“

„Chlap nemůže být geniální.“

„Není základem toho, jak se dostat z poznásilněného trauma, začít nenávidět chlapy?“

„Já chlapy miluji, ale moc se jich u mě nedostane do první ligy.“

„To já mám problém opačnej. Mám velký starosti dostat se vůbec do nějaký ligy, natož první.“

„Asi budeš muset víc trénovat. Nebo to je jenom chvilkovej pokles formy?“

„Ee, kdepak, můj problém bude v něčem jiným. Možná v mé vizáži.“

Odmlčely jsme se. Asi bych ji měla nějak povzbudit. Ale co, já byla ta, které bylo ublíženo, přece si ještě nevezmu na krk roli utěšovatelky, nebo dokonce učitelky lidskejch vztahů.

„Tak mu to řekni, že ho máš ráda, ne?“ vypálila jsem bez rozmyslu.

„Cože?“ zvedla hlavu od knížky. Poprvé, předtím se mnou komunikovala a přitom si četla. Úžasné. Nebo že by mé odpovědi četla ve Viewegovi?

„To je to na mně tak vidět?“ zeptala se.

„Dost, ale chlapi jsou někdy slepí. Někdy moc jednoduchý. Jsou schopni sestavit atomovou pumu, ale že je nějaká ženská chce, na to by si měli najmout poradce v sukni.“

„Mám nějakou šanci?“ ptala se dychtivě.

„Šance je vždycky. George je ale správnej chlap. Raději si pospěš, než ti ho vyfoukne ňáká potvora. Třeba já," a zachechtala jsem se, abych to zlehčila.

Jana se taky zasmála, trochu nuceně.

„Neboj, já teď na chlapy nemám zrovna apetit," dodala jsem.

„A co Petr?"

„A co Petr?" opakovala po mně a nedodala žádnou odpověď.

George

Běželi jsme po pláži, střídavě na kraji moře, kde nám nohy šplouchaly do zpěněné slané vody, a chvílemi v měkkém horkém písku, kde se dost těžko běželo.

To nám ale nevadilo, čím hůře se nám běželo, tím větší radost jsme měli, že si dáváme do těla.

Pražilo do nás slunce, do našich těl, která kromě sportovních trenýrek, černých brýlí a šátků byla nahá. Kolem nás se míhaly duny a turisti a pak občas nějaký hotel nebo občerstvení.

Také jsme narazili na nudistickou oblast, kde jsme logicky zpomalili.

„Problém nudismu není rakovina kůže," řekl Endis.

„A co tedy?" ptal jsem se sotva popadaje dech.

„Chybí tady mladý holky," odpověděl.

To byla absolutní pravda, byla to jenom stará scvrklá nepřirozeně hnědočerveně opálená těla různých podivných tvarů.

„To je fakt," odpověděl jsem, „není se na co dívat."

Běželi jsme dál a vychutnávali si fakt, že nemáme na zádech dvacetikilogramový batoh. Byli jsme lehcí jak ti rackové, co somrovali všude kolem nás.

„Dostali jsme se do pěkný šlamastyky," otevřel jsem téma, které mne trápilo, „myslíš, že to praskne?"

„O nás dva se nebojím," odpověděl Endis.

„To je fakt, hele Endy, trápí tě svědomí ohledně toho, co se stalo?

„Ne, netrápí, o bastarda míň na tomhle divným světě.“

„Vlastně jsme udělali dobrej skutek, viď? Jak armáda spásy nebo červenej kříž.“

„Je svým způsobem rozkoš vzít spravedlnost do svých rukou. Soudy, policie, nápravná zařízení, to už zavání pomalostí, korupcí, nespravedlností,“ rozvíjel své názory Endis.

„Ale co vlastní svědomí, co je v nás zakódované výchovou a systémem?“ ptal jsem se dál.

„Na to seru,“ odsekl.

„Tak jo, tak já taky, proč utrácet drahocenný čas vymejšlením blbostí. Ale vraťme se k původní otázce. Nepraskne to? Byla by to škoda, vzhledem k těm dobrým skutkům, které jsme vlastně světu prokázali,“ pokračoval jsem já.

„Na Dášu bych se spoleh. Ta, kdyby mohla, tak pozabíjí ještě všechny příbuzný do několikátého kolena, jen aby její pomstychtivost byla ukojena. Janu znáš dobře ty. Co myslíš?“

„Janou si nejsem jist. Je taková opravdová, dost si potrpí na zásady. Věří, nebo aspoň věřila, ve spravedlnost. Ale že by nás vyzradila, na to je moc kamarádská. Kamarádství a starost o ty, které dobře zná, jsou pro ni myslím důležitější než neadresný vzdálený kodex spravedlnosti.“

„A pokud bude pod tlakem?“ ptal se dál Endis.

„Hm, bůh ví, víme my, co bychom dělali pod tlakem, když jsme ještě nikdy pořádnému tlaku nebyli vystaveni?“

„Musíš na ni působit, máš na ni vliv,“ pokračoval.

„To ty máš taky, respektuje tě. Sice jí připadáš jak z jinýho světa, ale tak nějak cítí, že jsou v tobě zdravý základy,“ vysvětloval jsem mu. „Což je samozřejmě blbost, jsi skrz naskrz prohnilej bastard,“ vypálil jsem na něj.

Samozřejmě hned následovala pomsta a Endis mne strčil do moře.

„Co blbneš, budu mít mokrý maratónky!“ vyhrabával jsem se z vln, zatímco můj kámoš na mne útočil dál.

Se smíchem jsme skončili ve vlnách, strkaje do sebe a cákaje jak malé děti.

To osvěžení bylo příjemné. Bylo to zrovna na nějakém více navštěvovaném místě a stali jsme se hned středem pozornosti.

Vem to čert.

Vylezli jsme z vody a dali se klusem zpět k místu, odkud jsme vyběhli a kde taky byl zbytek party.

„A co Petr?“ dokončoval naše ožehavé téma Endis.

„Nic neřekne, má z nás nejvíc čeho se bát. A potom, je to typickej prospěchář a sobec, myslí jen na sebe, dělá jen to, co se vyplatí jemu,“ rozvíjel jsem.

„Neděláme to tak všichni?“

„Jistě děláme, jen ty chytřejší z nás to skrývají za vzletné fráze a velké myšlenky a ty hloupější si toho ani nejsou vědomi a upřímně si myslí, že konají dobro. Ale ve skutečnosti to samozřejmě dělají jen proto, že jim to dělá dobře a že to uspokojuje jejich ego. Stejně jako případ Petra.“

„Poslyš, kámo, s některejma z tvejch keců se dá i souhlasit.“

„Ó díky, příteli, za tvá slova uznání. Souhlasíš s tím, že Petr nic neprovalí?“

„Naprosto, je to důvěryhodnej bastard. Ten nezklame,“ pravil Endis.

„A jeho románek s Dášou zdá se býti v konečné fázi,“ řekl jsem já.

„V poslední křeči,“ dodal Endis, „Dáša ale potřebuje teď nějakej čas.“

„Nebo potřebuje utěšitele,“ dodal jsem já, „nezrychlíme?“

„Tak jo," odvětil Endis a hned nasadil vysokou rychlost. Od jeho dlouhých šlachovitých nohou odlétával lehký písek Černého moře.

Přidal jsem taky, abych stáhnul náskok, který se mezi náma hned vytvořil.

Po několika náročných dnech s nedostatkem spánku jsem začínal cítit únavu, ale v rámci našeho neustálého soupeření jsem to samozřejmě odmítal přiznat jako první. To bych raději padl.

Tak jsme letěli dál. Pak jsem však uviděl restauraci.

„Nezastavíme na pivko?" navrhl jsem únikovou variantu pro nás oba.

„Už nemůžeš, co?" prokoukl mne ihned.

„Šílíš, zrovna jsem se začal rozbíhat."

„Jedno pivko určitě potěší, i když to asi bude nějakej patok."

Patok to nebyl. Bylo to docela slušný pivko, ale hlavně krásně orosený a studený. První doušky byly jako vždy boží.

„Nakonec to nebyl tak špatnej nápad zajet k moři, co?" liboval si Endis po druhým doušku.

„Taky jsem si myslel, že je to kravina po tom, co jsme prožili, ale u toho moře to tak nějak všechno vybledne a vypadá hned optimističtěji. Je tady skvěle," souhlasil jsem.

„Možná bychom z toho mohli udělat tradici, že po pořádný extázi v horách se pojedeme zrekreovat k moři."

„Něco na tom je, pořád pískujeme horský kilometry a tohle přitom má taky svý dimenze."

„Hele," ukázal jsem vpravo od nás na pláž.

„Ňáký pěkný Němky cvičej tajči."

„To by mě taky lákalo," pravil Endis, „ ale to se naučím na své výpravě do Asie, všechno má svůj čas."

„Kdy tu cestu plánuješ?"

„Až si zajistím nějaký živobytí a vydělám ňáký prachy, tak pak. Jasně, čím dřív, tím líp.“

„Proč spěcháš?“

„Hodlám tam najít duševní pohodu a proniknout do hloubi své duše. To není na škodu udělat co nejdřív.“

„Mně přijdeš vyrovnanej dost už teďka.“

„V porovnání s průměrnými jedinci jistě, v porovnání s mými vysokými očekáváními však nikoliv.“

„Není to tak, že jógu a tajči a meditace a podobně hledaj právě lidi, který nejsou v pohodě?“ rejpnul jsem si na téma, na které jsme občas vášnivě diskutovali.

„Obecně možná, ale ne tak u mne.“

6. kapitola

Jana

Šla jsem se projít po pláži. Chtěla jsem být chvilku sama. Fyzická a duševní únava posledních dnů se podepsala na mé schopnosti vidět věci z nadhledu a v perspektivě. Momentálně mě každá pitomost rozhodila a měla jsem permanentní pocit, že dělám něco blbě.

Byla jsem já, dobře vychovaná a vždy čestná a i při drobném prohřešku se vrchovatě stydící, zločinec, o kterém se píše v černé kronice? Patřila jsem teď do pořadu Policie žádá a informuje?

Jistě ne!

Bohužel léta mé výchovy mi ten pocit dávala. Holt se nad ta léta výchovy budu muset povznést. Potřebovala jsem nějaký cíl, kterému bych propadla a který by mne odvedl od provinilých myšlenek.

Jenže George se někde prohánět s Endisem a vůbec byl teď nějaký divný. Ostatně jako my všichni.

Začala jsem tedy snít, jak budu mít jednou svou mini nemocnici, jak bude prosperovat a přinášet lidem zdraví a úlevu. Jak bude celá čistá a prosklená, plná květin a veselých barev. A prosperující. A bude moje. Úplně moje.

Ztracena v myšlenkách a úvahách, které mi přinášely radost, jsem se zase vracela k naší základně na pláži. Kluci, George a Endis, tam asi ještě nebyli, ale zato tam byli Petr s Dášou a o něčem živě diskutovali. Petr se válel v písku a Dáša stála nad ním a občas mávala rukama.

Najednou mne popadl pocit, že se tady naše skupina rozpadne. To, co jsem viděla před sebou, byl jistě počátek tohoto rozpadu.

Přišla jsem blíže.

„Uklidni se," říkal právě Petr, „prosím tě, snažně tě prosím, uklidni se."

„Seš na hlavu. Ty si myslíš, že ti teď padnu kolem krku. Že se s tebou budu muchlovat a tak," děla Dáša.

„Ne, to fakt nežádám, ale trochu vděku bys mi snad projevit mohla."

„Pcha, tak já bych ti měla děkovat! A za co, můžeš mi prosím tě říct za co!?"

„No tak například jsem toho bastarda zlikvidoval. Pomstil jsem tě."

„No to je úžasný, tak ty jsi hrdina. Náš Péťánek se stal přes noc hrdinou."

„Neříkej mi tak, buď tak laskavá."

„Tak já jsem jediná z vás, která trpěla, a jediný, co tě zajímá, je, že bych ti měla bejt vděčná?" Křičela Dáša.

„Přesně! Kapánek vděčná. A když ne vděčná, tak by ses aspoň neměla tvářit, že za to všechno můžu já."

„A nemůžeš? Kdybys byl se mnou, tak by se to nestalo," obviňovala ho.

To je dost drsný kafe, pomyslela jsem si. Ale když se dva lidi hádaj, nakonec jim vztek zatemní mozek a vymyslí si kde co a ještě tomu věří.

„No to je báječný, tohle. Tak já nakonec budu horší než ten cikán, co tě přefiknul. To je fakt šílený."

Dáša mu vlepila facku. Chytil ji za ruce a odhodil ji pryč. Ona se na něj vrhla a začala ho škrábat.

„Nechtěli byste přestat, vy dva!?" zaječela jsem na ně a snažila se je odtrhnout.

Moje přítomnost je trochu zklidnila a dostala jsem je od sebe.

„Šílenci," dodala jsem.

„Šílená je celá tahle akce. Nikdy jsem se tady neměl objevit. Balím to."

Zvedl se a začal divoce házet svoje svršky do svého báglu.

„Neblázni, Petře, vychladni a pak to rozeberem. Počkej na kluky."

„Na ty supermany čekat nemusím.“

A pokračoval ve zběsilém balení.

„Tady sou mraky krásnejch holek kolem, jen je oslovit a já tady zabíjím čas se šílenou ženskou. Úplně blbou!“ nadával a přitom mávnul kolem sebe. Žádný pěkný holky tam kolem nestály, kromě Dáši.

„Na to nešahej, to je moje,“ vyjela na něj Dáša.

Petr se zastavil a pohlédl na to, co držel v ruce. Byl to modročervený polštářek. Pak ho zvedl a mrštil ho po Dáše, která ho však zručně chytla.

„Toho budeš litovat,“ řekla tvrdě a chladně. Rychle jsem na ni pohlédla. Byla jsem překvapená, jak rychle vychladla a jak se změnila. Teď bych ji nechtěla mít jako nepřítele.

Petr si té změny také povšiml.

„No to je dobrý, tohleto, fakt dobrý,“ bručel si pro sebe. Sbalil karimatku a spacák, vzal do rukou sandály a vyrazil pryč po pláži.

Dáša po něm chladně koukala.

„Ahoj,“ zavolala jsem na něj.

Nereagoval a šel dál.

Pak si to rozmyslel, zastavil se, otočil se a pozvedl ruku jako na pozdrav.

„Čau, mimochodem, ty jsi byla v celý týhle divný partě jediná rozumná bytost. Měj se a dej si bacha, ať se z nich nezvencneš!“

A byl pryč.

Jak jsem řekla, asi se nám to tady rozpadne.

Petr

Děvka, děvka jedna zatracená. Tak já kvůli ní riskuju život a ona mi ještě vynadá. Je ujetá. Kačena blbá. Vymaštěná.

Nemohl jsem zastavit vztek. Dech jsem měl rychlý a do myšlenek se mi draly samý nadávky.

To snad není možný. Možná opravdu jedinej velkej dobrej skutek, kterej jsem v životě udělal, a ještě kvůli tomu ztratím holku.

Život je nespravedlivej!

Naprosto.

Rychle jsem se vzdaloval od místa, kde jsme přebývali. Svižná chůze mi postupně ten vztek rozháněla.

Když ona je Dáša tak krásná. Všichni mi ji záviděli. A v posteli s ní bylo jak v ráji. Furt na ní bylo co objevovat. Ježíš, to je škoda, takovou babu už nikdy mít nebudu.

Ale je to kráva, nevděčnice.

„Mimochodem, co teď, co s načatým večerem, Péťo?“ ptal jsem se sám sebe.

Přeci nepojedu domů. Aspoň si tady užiju. Kdy se to našinci poštěstí, válet se pár dnů u moře bez starostí a hádek s ňákou káčou.

Po pláži rychle přibíhali dva mladíci. To jsou určitě ti dva blázni. Rychle jsem se zaběhl schovat za nějaký stan. Byli to oni, George s Endisem. I to, jak si nechávají říkat, svědčí o tom, že to nemají v hlavě v pořádku. Pche, mají mozek ve svalech, blbci. A Dáša na nich může oči nechat. Že by taky měla inteligenci jenom mezi nohama? No, to asi ne, ta je chytrá dost. S tou by měl člověk prachů. Jenže to je už asi minulost, že? Nikdy se nevrátí ta pohádka mládí, jak zpívala moje babička. Už není mezi náma, chuděra. S tou mi bylo dobře. Pořád kolem mne skákala a já nemusel nic dělat.

Počkal jsem, až ti dva odběhli z dosahu, a šel jsem dál.

Jasně, sednu na bus a pojedu někam do jinýho střediska válet se na pláži.

Hurá, skvělý plán.

Ale to tělo Dáši a ty závistivý pohledy jinejch, to mi bude chybět…

George

Přibíhali jsem k našim stanům.

Jana seděla před jedním a četla si.

Dáša seděla o kus dál a bezmyšlenkovitě si sypala horký písek na nohy.

Obě byly v plavkách a v tom koutu prázdninového střediska vypadaly hezky.

Doběhli jsem k nim a sesuli se na písek.

„Tak jak jste si zazávodili?“ ptala se Jana, která nás znala a věděla o naší věčné soutěživosti.

„Nerozhodně,“ pravil Endis, „ale nešel jsem na doraz, aby George neměl zkaženou dovolenou.“

Nechal jsem jeho poznámku bez odezvy, i když mě to stálo trochu sebeovládání.

„Kde je Petr?“ ptal jsem se Jany a hlavou ukazoval na Dášu, která se o nás nezajímala. Dál pokračovala ve své činnosti a krásná lýtka už měla zasypaná žlutohnědým pískem. Endis se na ni také díval, možná dokonce s větším zaujetím.

Jana nic neřekla a Dáša mlčela dál.

„Něco se děje?“ ptal jsem se dál, i když jejich mlčení bylo samo odpovědí.

„Asi se vypařil,“ pravil Endis, máchaje rukou k jejich stanu, kde po Petrových věcech nebylo ani památky.

„Já du do vody,“ řekl jsem, „de někdo se mnou?“

„Já du,“ přidal se Endis.

„Tak já du taky, stejně mi je už z toho horka nějak divně,“ řekla Jana.

„Deš s námi?“ ptal se Endis Dáši, „než se spálíš,“ dodal.

Dáša jen zatřásla hlavou a dál byla ponořená do svých myšlenek.

Vlétli jsme do vody jako vítr. Toho se nikdy nenabažím, pomyslel jsem si.

Když jsme se vydováděli, vylezli jsme ke břehu a jen tak se povalovali v teplé mělké vodě a nechali se pohupovat vlnami.

„Pohádali se a on se sbalil a odešel," řekla Jana.

„Hm, byl to beztak vůl," řekl Endis.

„Celej ten jejich vztah byl omyl," dodal jsem já.

„Ale pánové, snad jste mu nezáviděli," řekla Jana, „Dáša mu řekla, že za všechno může on."

„Jak za všechno?" ptal se Endis.

„No úplně za všechno, i za to, co se jí stalo tam v horách."

„Nekecej, tak to je silný kafe," vyhrkl překvapeně Endis, „to trochu přehnala."

„Ještě je asi v šoku, v šoku se lidi chovaj nevypočitatelně," pravil jsem já.

„Tak se nám to tady rozpadá, co?" dodala Jana.

„Odchodem Petra se to spíš provzdušňuje," mínil Endis.

„A vy myslíte, že s Dášou něco bude?" ptal jsem se nahlas sám sebe já.

Jana

Já jsem na zábavu moc nebyla, to už jste možná poznali. Já měla ráda, když věci měly svůj řád a také měly smysl. Protože zábava smysl neměla, tak jsem z ní nebyla nijak odvázaná.

Ale když se od tohodle oprostím a na chvíli na to zapomenu, tak musím přiznat, že následující tři dny, které jsme prožili na jihu Bulharska u pobřeží Černého moře, patří k tomu lepšímu, co jsem v životě prožila.

Koupání.

Opalování.

Hry na pláži.

Rozhovory večer u ohně.

Blbnutí na diskotékách.

Tancování s Georgem.
Legrace, legrace a legrace.
Nepravidelná strava.
Bulharský víno.
Spousta spánku.
Dokonce stavění hradů z písku.
Sbírání škebliček, které mám ještě dnes v koupelně.

Všichni jsem blbli a užívali si, protože:
Dle Endise: „To bylo normální, takhle se přece žije a má žít.“
Dle George: „Psychická ventilace toho, co jsme prožili, mimochodem skvělá.“
Dle Dáši: „Nějak musím zapomenout na toho debila, ne?“
Dle mne: „Když už tady na práci nic nemám, tak si to užiju s vámi.“

Byly to skvělý dny možná i proto, že naše vztahy nebyly narušeny vzájemnými láskami a pářováním, protože:
Dle Dáši: „Potřebuju pauzu. Divíte se?“
Dle George: „Všichni potřebujeme pauzu. Nejvíc Dáša.“
Dle Endise: „Když Dáša potřebuje pauzu, tak já jsem první, který to respektuje.“
Dle mne: „Co mám dělat, když všichni chcete pauzu? Pak taky potřebuju pauzu.“

Takže se můj vztah k Georgovi nikam neposunul. Zůstal platonický a na bodu nula.

Po pěti dnech jsme se vrátili domů.

S návratem se vrátily denní starosti, které postupně překrývaly ty, které jsme prožili na našem šíleném výletě.

Ale na tu hrůzu v horách jsem nikdy nezapomněla. Jenom jsem se modlila, že se ta událost už nikdy nedostane na povrch světa. Protože pokud se dostane, nevím, jak se zachovám.

Já totiž neumím lhát. Neumím lhát prostě proto, že vůbec nelžu. A co nepraktikujete často, to prostě nemůžete dělat kvalitně. Já nelhala z principu a z výchovy. Naši mi nikdy nelhali a lež se prostě u nás nevyskytovala. A pak jsme ji principiálně nesnášela. Byla to zbabělost. Doufala jsem tedy, že nikdy nebudu v situaci, abych tu hrůzu v horách musela zapírat.

2. část
Po několika letech!